

עלונדון Alondon

גיליון 269 // ראש השנה התשפ"ז // ספטמבר 2026

סיפור של תקווה

קובי פרחי, סולן להקת המטאל אורפנד לנד, מוציא את ספרו "לילה טוב ארץ יתומה" בתרגום חדש לאנגלית. ישבנו איתו לשיחה על מוזיקה, חרמות, וחלומות על הופעה בדמשק בעולם שאחרי ה'7 באוקטובר // עמ' 20

טועמים עולם

המטבח הבינלאומי פורח בלונדון, ועומר לוגסי שולח אתכם להתענג על כל ביש // עמ' 34

זיכרון מבעד לעדשה

צלם העיתונות זיו קורן מספר על תחושת השליחות לתעד ולהדהד בעולם את סיפורי 7 באוקטובר לקראת תערוכה חדשה // עמ' 18

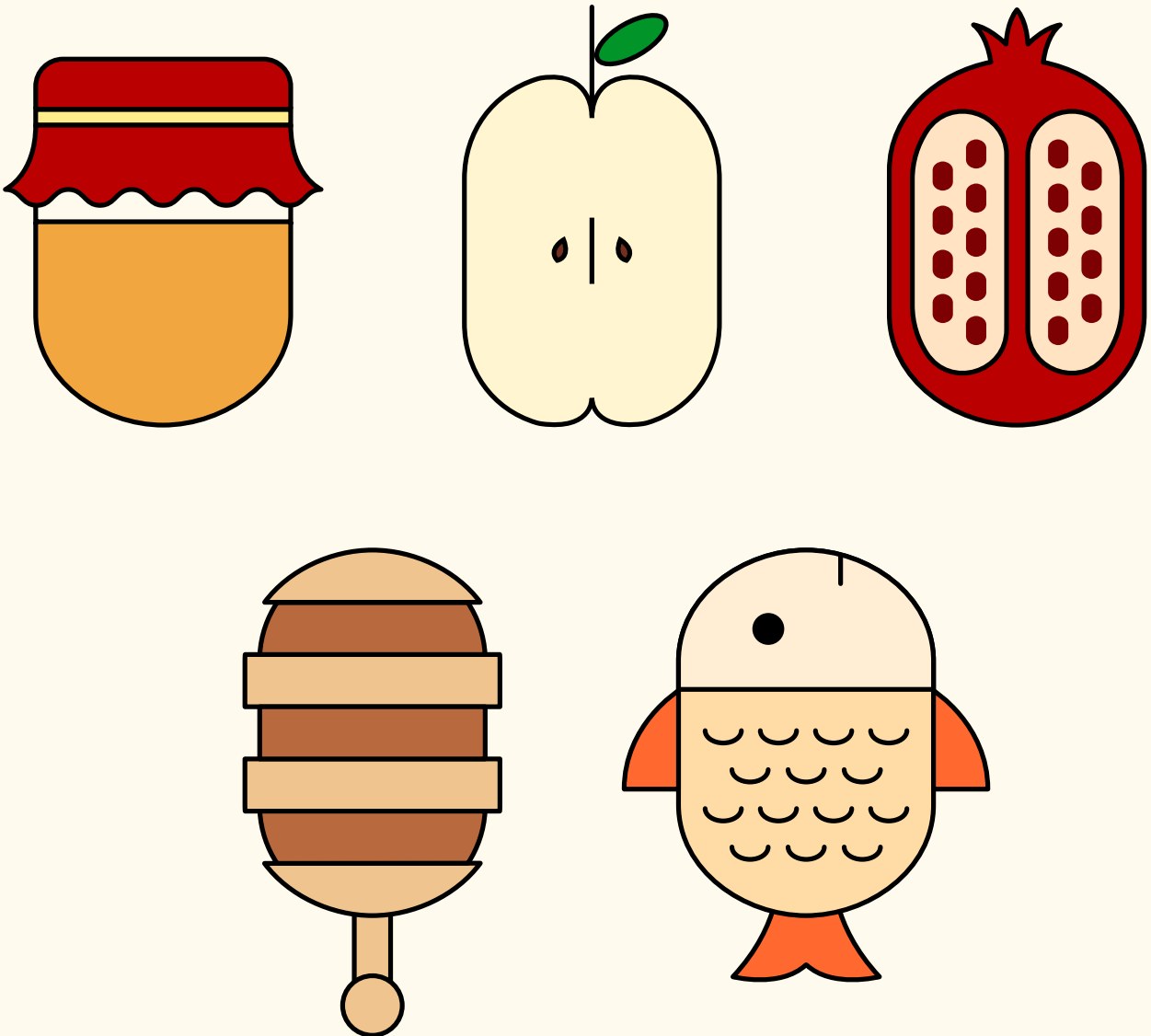
בוחרים להשפיע

הישראלים בבריטניה בעלי זכות ההצבעה שטסים לישראל כדי להשמיע את קולם // עמ' 10

וגם... **ללכת עד הקצה** רגע לפני החורף, המלצת טיול אל הנופים הקסומים של דרום בריטניה // עמ' 32

May The Year Ahead
Shine With Hope,
Joy, And New Beginning

Shana Tova!

דבר העורכת // ענת קורן

קורות וקוראים יקרים,

הגיליון המיוחד שלפניכם מזמין אתכם למסע בין יצירה ישראלית, מפגשים מעוררי השראה, קהילה, תרבות וטעמים. לקראת חגי תשרי, ובצל ציון שלוש שנים ל-7 באוקטובר, ביקשנו ליצור גיליון שמביט קדימה בתקווה, אך גם נותן מקום לזיכרון, להתבוננות ולסיפורים שמלווים אותנו.

אחד משיאי הגיליון הוא המפגש עם צלם העיתונות עטור הפרסים זיו קורן, שמגיע ללונדון כדי להציג תערוכה ולהרצות לציון אירועי 7 באוקטובר 2023. התערוכה, שתתקיים ב-13 באוקטובר, תאפשר לקהל לפגוש מקרוב יוצר המתעד את ההיסטוריה הישראלית דרך עדשתו כבר שנים רבות.

על שער הגיליון מופיע קובי פרחי, סולן להקת אורפנד לנד, לרגל צאת המהדורה האנגלית של ספרו האוטוביוגרפי, The Jewish Muezzin. הספר מגולל את סיפורו יוצא הדופן של הלהקה הישראלית, שהפכה לתופעה בעולם הערבי והמוסלמי באמצעות מוזיקת אוריינטל-מטאל, שיתופי פעולה ומפגשים אנושיים חוצי גבולות. בריאיון עם אודי גלזר, פרחי מספר על האתגרים שאחרי 7 באוקטובר, על אמונתו בכוחה של המוזיקה לקרב בין אנשים, ועל שתי הופעות שלו עם אורחים מיוחדים בלונדון, ב-5 וב-11 באוקטובר.

תפגשו גם את הסופר הישראלי יואב אבני, המחלק את זמנו בין תל אביב, יוון ולונדון. ספרו "שעוני נוכחות", העוסק ברגעים הקטנים של החיים ובחשיבות היכולת להיות נוכחים בזמן ובהווה, תורגם לאחרונה לאנגלית. ההשקה תתקיים ב-8 באוקטובר.

בגיליון תמצאו גם כתבה של אורית אייל פייביש על ישראלים המתכוונים לטוס כדי להצביע בבחירות הקרובות בישראל, ב-27 באוקטובר. עבור רבים, זוהי זכות חשובה ואף חובה אזרחית לממש את הקול הישראלי גם כשחיים מחוץ לישראל, אף שלא כולם שותפים לתפיסה זו.

לצד זאת, האנליסט אילן כהן מציע ניתוח מעמיק של השפעת תוצאות הבחירות על יהדות בריטניה, קהילה המושפעת מההחלטות בישראל אך אינה יכולה להשתתף בהצבעה עצמה, ובוחן מה משמעות הדבר לעתידה, לתחושת השייכות שלה ולקשר שלה עם ישראל.

עוד בגיליון, טור פרידה אישי ומרגש מטל ונטורה, מנכ"ל הצופים באירופה בארבע השנים האחרונות. ונטורה מסכם תקופה משמעותית של עשייה חינוכית וקהילתית, ומביט קדימה אל האתגרים וההזדמנויות של הדור הצעיר בקהילה הישראלית והיהודית באירופה.

לקראת החגים, הכנו גם המלצות לספרי ילדים שיכניסו הביתה רוח של משפחה, מסורת ודמיון, מסלול טיול קסום לדרום אנגליה ולחופי דבון היפהפיים, ומתכון פשוט ומהיר לעוגיות דבש חגיגיות. כי אין דרך נעימה יותר לפתוח שנה חדשה מאשר עם סיפור טוב, טיול משפחתי, ריח של אפייה וחגיגה קטנה סביב השולחן. וכמובן, המדור הקולירי של עומר לוגסי, שמוקדש הפעם לשפע המסעדות הבינלאומיות של לונדון, עם טעמים, ריחות ומטבחים מכל העולם, שהופכים את העיר לאחת מבירות האוכל המרגשות בעולם.

הגיליון נחתם במדריך תרבות מומלץ, עם הצעות לתערוכות, מוזיקה ותיאטרון בלונדון. זו רק טעימה קטנה מהשפע האינסופי שהעיר מציעה.

מאחלת לכולכם שנה טובה, פורייה ומוצלחת, ושנה של ביטחון אישי ולאומו, קהילה, תקווה ורגעים טובים.

שלכם,

ענת קורן

• מו"ל ועורכת ראשית: ענת קורן anat@alondon.net

• מו"ל ומנהל פרייקטים: חן לב lev@alondon.net

• עזרה בעריכה ועיצוב גרפי: יעל רמות | titanya261@gmail.com

• מנהלת ועורכת האתר: תמר מאי | tamar@alondon.net

• פרסום: sales@alondon.net

• מודעות: זיה לוי, צביה וורלי • Indyprint

• כתבים ומשתתפים בגיליון זה: דנה אבן חן, אורית אייל פייביש, אודי גלזר, הרב שניאור גליצנשטיין, ד"ר אמירה הלפרין, ד"ר אורי וייל, טל ונטורה, אריק יהלומי, אילן כהן, ברי כהן, חן לב, עומר לוגסי, זיה לוי, רעות לוי, תמר מאי, שי מהלאל, ד"ר מאיה מילר, ד"ר לימור צבידינסקי, כלנית שכנר-לאופר.

• בשער: סולן אורפנד לנד, קובי פרחי. צילום: אלה ברק

© כל הזכויות בגיליון זה ובאתר שמורות: Alondon Communications Ltd.

info@alondon.net • www.alondon.net

תוכן המודעות, כתבות תוכן מקדם ותוכן פרסומי, באחריות המפרסמים בלבד.

תוכן

4

קלפי רחוקה, חרדה קרובה. יהודי בריטניה ממתינים לתוצאות בישראל

6

מעבר לגבולות. השליחות לחזק את הקשר הישראלי בעולם

8

מהמשרד של הרצל ללונדון של היום. הציונות במבחן המציאות

10

רחוקים, אך משפיעים. הישראלים שבחרים להיות חלק מהסיפור

12

איך מתחילים מחדש. שש ישראליות על החיים שאחרי המעבר

14

יותר כסף, יותר חזון. עמנואל קולג' יוצא לדרך חדשה

16

המשכירים מצמצמים, השוכרים מתחרים. אפקט חוק הדיירים החדש

17

מדע, קהילה ותמיכה. הרשת שמחברת את המדענים הישראלים

18

כל יום הוא פריים היסטורי. זיו קורן על החיים מאז 7 באוקטובר

20

מהמטאל אל הממואר. קובי פרחי על הסיפור שמאחורי אורפנד לנד

24

לא רק תפוח בדבש. הערכים שנרצה להעביר לילדים

25

פשוט להיות ישראלים. מבט מבפנים על הצופים

26

בין עבר, עתיד והווה. הרומן הישראלי שעושה עלייה ללונדון

27

זה לא כזה נורא. אוי ואבוי מחממים את הלב

28

זיהולה בחברה טובה. השקות, הופעות ופרצופים מוכרים

30

מהקינדרטרנספורט ועד היום. סיפור של זיכרון ושייכות

32

בין צוקים לכפרי דייגים. מסע אל קצה האי הבריטי

34

לאכול את לונדון. ההמלצות החמות של הרגע

36

טיים אאוט. מה לא לפספס בסצנת התרבות

הקלפי בירושלים, החרדה בלונדון

להישאר, או לא להישאר?
זו השאלה!
ידיד עלייה בלונדון.
צילום: עומרי דגן,
באדיבות הסוכנות היהודית

ליהודי בריטניה אין קול בקלפי, אבל הרבה מונח על הכף

ביום ראשון אחד בחודש מאי נראו בלונדון שני תורים שונים, ששיקפו חרדה אחת. מול דאונינג סטריט הפי' גינו אלפים נגד אנטישמיות. במרחק לא רב, יהודים בריטים עברו בידוק ביטחוני כדי להשתתף ביריד עלייה ולבחון אפשרות של מעבר לישראל. לקהילה היהודית בבריטניה אין זכות הצבעה בבחירות בישראל, אך בעיניה לתוצאה עשויה להיות משמעות חורגת בהרבה מהפוליטיקה בירושלים. היא עשויה להשפיע על יכולתה להגן על ישראל בזירה הציבורית הבריטית, על היחסים עם הממשלה בלונדון ועל השאלה האישית יותר: האם להישאר או לעזוב.

הבחירות בישראל אינן בחירה ישירה בין מועמדים לראשות הממשלה, אלא הצבעה לרשימות, שתקבע את הרכב הכנסת ואת זהות הקואליציה הבאה. ואולם, בעיני רבים בבריטניה, המאבק נתפס כמבחן בין המשך שלטון בנימין נתניהו ובעלי בריתו בימין, לבין אפשרות לממשלה רחבה ומרכזית יותר בהובלת גדי איזנקוט ובעלי ברית פוטנציאליים. הפער אינו רק אידאולוגי. הוא נוגע גם ליחסי החוץ של ישראל. לאורך שנות נתניהו הפכה ישראל מסוגיה שנהנתה בעבר מתמיכה רחבה יחסית בבריטניה לנקודת מחלוקת מפלגתית וציבורית חריפה. המלחמה בעזה החריפה את המתח, אך לא יצרה אותו יש מאין. הוויכוח על ישראל, ההתנחלויות, הפלסטינים והגדרת הציונות כבר היה מוטמע בפוליטיקה הבריטית.

ממשלת בריטניה הטילה סנקציות אישיות על השר לביטחון לאומי איתמר בן גביר ועל שר האוצר בצלאל סמוטריץ', לרבות הקפאת נכסים ואיסור כניסה לבריטניה. מבחינת לונדון, מדובר בצעדים נגד אנשים פרטיים. מבחינת ישראל ותומכיה, הם הפכו לסמל למשבר מדיני עמוק יותר. מאז החריפה הרטוריקה בין לונדון לירושלים. ממשלה ישראלית, שתכלול מחדש את בן גביר וסמוטריץ', תתקשה לייצר מערכת יחסים רגילה עם ממשלה בריטית שהטילה עליהם סנקציות.

אנטישמיות - לא רק מדיניות

עבור יהודי בריטניה, הדיון אינו מתמצא בדיפלומטיה. בשנים האחרונות, הפכו הפגנות פרו־פלסטיניות גדולות לאירוע קבוע במרכזי הערים, ובמקביל, דווח על עלייה חדה באירועים אנטי־שמיים, לרבות תקיפות, איומים ופגיעה במוסדות קהילתיים. הוויכוח הקהילתי הוא אם מדובר בעיקר בתגובה לממשלת ישראל ולמלחמה בעזה, ולכן עשוי להירגע אם ישראל תחליף הנהגה, או בתופעה עמוקה יותר, שבה עוינות כלפי ישראל גולשת לעוינות כלפי יהודים.

ההבחנה הזאת חשובה. מתנגדי הממשלה הנוכחית בישראל מקווים שממשלת מרכז תוכל לצמצם את הבידוד הבינלאומי, לשקם קשרים עם בעלות הברית ולהקל על קהילות יהודיות בתפוצות. מנגד, רבים בקהילה חוששים כי חלק מהמחאה הבריטית כבר אינו מכון רק למדיניות ישראלית מסוימת, אלא לעצם הלגיטימיות של מדינה יהודית. סיסמאות כגון "מהנהר עד הים" וקריאות ל"גלובליזציה של האינתיפאדה" נתפסות בעיני יהודים רבים לא כדרישה מדינית מוגדרת, אלא כאיום על ביטחונם ועל זכותם לזהות ציונית. בעיני מארגני המחאות, לעומת זאת, מדובר במחאה נגד הכיבוש, המלחמה ומדיניות ממשלת ישראל. הפער בפרשנות הפך בעצמו לחלק מהמשבר.

האם איזנקוט ישנה את המשוואה?

בחירתו של איזנקוט לא תפתור את האנטישמיות בבריטניה, ולא תעלים בן לילה תנועות מחאה או מחלוקות עמוקות על הסכסוך הישראלי-פלסטיני. אך היא עשויה לשנות את הטון ואת מרחב הפעולה המדיני. ראש ממשלה ישראלי בעל רקע ביטחוני, המזוהה עם המרכז הפוליטי ועם ביקורת על ניהול המלחמה, עשוי להקל על ממשלת בריטניה לחדש דיאלוג מדיני מלא עם ירושלים. הוא גם עשוי לאפשר לקהילה היהודית להציג את

ישראל באופן שפחות מזוהה עם שרים הנתונים לסנקציות ועם מדיניות שמותקפת בחריפות בלונדון. הכרה בריטית במדינה פלסטינית, אם תישאר על סדר היום, לא בהכרח תיעלם. אך ממשלה ישראלית אחרת עשויה לנסות למסגר אותה מחדש, לא כצעד ענישה נגד ישראל אלא כחלק מתהליך מדיני שדורש גם ערבויות ביטחוניות לישראל.

"ככל שהחיים בלונדון נעשים קשים יותר, ישראל עשויה להיראות מקלט טבעי יותר. אך ככל שהפוליטיקה הישראלית נתפסת קיצונית או בלתי־יציבה, המעבר אליה עלול להיראות מסוכן יותר"

פרדוקס העלייה

המתח הזה ניכר גם בשאלת העלייה. מצד אחד, תחושת חוסר הביטחון בבריטניה דוחפת חלק מהיהודים לשקול מעבר לישראל. מצד שני, חוסר היציבות הפוליטי בישראל, המלחמה והחשש מפני קיטוב חברתי מרתיעים אחרים. זהו הפרדוקס של יהודי בריטניה. ככל שהחיים בלונדון נעשים קשים יותר, ישראל עשויה להיראות כמקלט טבעי יותר. אך ככל שהפוליטיקה הישראלית נתפסת כקיצונית או בלתי־יציבה, המעבר אליה עלול להיראות מסוכן יותר. ניצחון של גוש נתניהו עשוי להעמיק את שתי המגמות בעת ובעונה אחת: להגביר את תחושת הניכור של יהודים בבריטניה, אך גם להקשות עליהם לראות בישראל יעד פשוט וברור. ניצחון של גוש מרכזי יותר עשוי ליצור את תמונת הראי: ישראל שקל יותר להסביר בלונדון, ואולי גם קל יותר לבחור בה כבית.

בבוקר שאחרי הבחירות, יהודי בריטניה לא יסגרו את הקלפיות ולא יספגו את תוצאות המדגם כמצביעים. אבל עבור רבים מהם, השאלה שתישאר תהיה אישית מאוד: האם ישראל תעניק להם סיבה חדשה להישאר בבריטניה, או סיבה טובה יותר לעזוב אותה?

* אילן כהן LLB/BA, MBA, MSc - עוסק בייעוץ כלכלי ואסטרטגי.

גרים באנגליה?

הפכו את האהבה לתיירות לעסק משלכם

הצטרפו לאלפי סוכנים ופתחו סוכנות נסיעות משלכם -
מהבית, מהנייד, ומכל מקום בעולם

עובדים
מכל מקום

מוכרים
חופשות חלומיות

מקבלים הכשרה,
ליווי ומערכות מתקדמות

מתאים להכנסה נוספת
או לעסק במשרה מלאה

מתאים כהכנסה נוספת

לא עוד עבודה. זו דרך חיים.

רוצים לשמוע עוד?

שלחו הודעה עכשיו

077-02600-634

ממרחבי סודן להנהגת העם היהודי

פנינה אגניה חוזרת למסע הרגלי מסודן ומשרטטת את אתגרי הזהות והחוסן של הישראלים בתפוצות, לצד אחריות הסוכנות היהודית לדורות הבאים

מימין לשמאל: הרבה לאה מונשיין, חברת חבר הנאמנים של הסוכנות היהודית; מר צבי גאי, יו"ר מגבית בריטניה; רב ואדים בלומין, נציג הסוכנות היהודית בלונדון; גב' פנינה אגניה, מנהלת היחידה לקשרים יהודים גלובליים, הסוכנות היהודית; מר מייקל יוגר, מנכ"ל ועד שליחי הקהילות, שלקחו חלק בפאנל מנהיגות במסגרת פסטיבל SERET

מילדה בת שלוש שצעדה יחפה בסודן במבצע משה ועד לצמרת ההנהגה של הסוכנות היהודית, פנינה אגניה חוזרת לסיפור חייה ולעשייה שלה למען הקשר בין ישראל לתפוצות. כמנהלת היחידה לקשרים יהודיים גלובליים, יו"ר קרן חנו עינור ומי שנבחרה לרשימת 50 הנשים המשפיעות של "גלובס", היא עוסקת בפיתוח רשתות ובחוסן קהילתי.

איך הפך הסיפור האישי שלך, מילדה שעולה דרך סודן, למסלול של מנהיגה שמשפיעה על העולם היהודי כולו?

"אני לא בחרתי לעלות לארץ. זו הייתה הבחירה של אמא שלי, אישה בת 27. בשנת 1984, במהלך מבצע משה, דוד שלה גויס כציר של המוסד. אמרו לו לארגן קבוצה של צעירים ובני נוער שיכולים לשרוד את הדרך. אבי נלקח אז לשירות צבאי כפוי ולא היה בבית שנתיים, והיא הייתה לבד. כשהדוד לא הציג לה לבוא כי דאגו לנשים לבד במסע כזה, היא אמרה לו: 'קח אותי גם, אני רוצה לעלות לארץ'. הם התייעצו עם הקייסים, הרבנים האתיופים. היא קיבלה את ברכת ההורים, קרעו לה את הכתובה כאילו גט, ונתנו לה ללכת.

צעדנו 12 עד 14 ימים ברגל. אמא שלי הייתה יחפה ואנחנו היינו יחפות. אותי סחבו רוב הדרך כי הייתי בת שלוש-שלוש וחצי, או שהעמיסו אותי על חמור, ואחותי בת השבע הלכה ברגל. בסודן הגענו למחנה פליטים של הצלב האדום ונטמענו באוהלים לפי הנחיות המוסד, בלי להזדהות כיהודים. היינו שם שבועה-שמונה חודשים וכמעט מתנו ממחלות ומתזונה לקויה, עד שהועלנו במשאיות לחרטום ומשם בטיסות דרך יוון לישראל. את הסיפור הזה שמעתי רק בשנותי הבוגרות.

בבית כל הזמן שמעתי על ירושלים, וכשגדלתי בחרתי ללמוד באולפנה בירושלים. המבוגרים יצאו לדרך מתוך תחושת שליחות תנ"כית של 'לך לארצך'. החוויה הזאת עיצבה בי את ההבנה שהקשר לישראל אינו רעיון מופשט, אלא כוח שמניע אנשים, משפחות וקהילות. זו גם נקודת המוצא לעשייה שלי היום: לחבר בין ישראל לקהילות היהודיות בעולם, לחזק זהות ושייכות ולוודא שהקשר עובר מדור לדור."

שמעתי שגד היום את שומרת את השמלה שלבשת באותה דרך מפרכת.

"נכון. זו השמלה שאמא שלי רקמה לי במיוחד כשיצאנו לדרך, שמלה לבנה מכונתה עם רקמה של מגן דוד. כשהגענו לסודן, כדי שלא יהיו שאנחנו יהודים, אמא שלי פרמה את הרקמה ורקמה מעליה צלב אתיופי. השמלה שומרה אצלי, ורואים עליה את הקרעים והתפירות החוזרות שאמא שלי עשתה, כי זו הייתה השמלה היחידה שלי."

בעולם חיים מאות אלפי ישראלים. למה הם חשובים למדינת ישראל?

"ישראלים שחיים בחו"ל לא מפסיקים להיות חלק מהסיפור הישראלי ומהעם היהודי. רבים מהם משפיעים בשיח הציבורי, בעשייה הקהילתית, בפילנתרופיה ובמוקדי קבלת החלטות. הקשר הזה אינו נשמר מעצמו, ובכל מדינה הוא נראה אחרת. לכן נדרשת עשייה יזומה המותאמת למציאות המקומית ומבטיחה שגם מעבר לגבולות ולדורות נישאר עם אחד."

איך הסוכנות היהודית מחברת בין הישראלים בעולם לישראל ולקהילות היהודיות?

"הסוכנות היהודית נמצאת בנקודת החיבור בין ישראל, הקהילות היהודיות בעולם והישראלים שחיים בתוכן. הנוכחות שלנו בעשרות מדינות, באמצעות שליחים, שותפים וקהילות מקומיות, מאפשרת להפוך את הקשר לישראל למשהו שחיים בפועל: בחינוך, בעלייה, בחיבור צעירים לישראל וברגעי משבר. הישראלים בחו"ל יכו

"ישראלים שחיים בחו"ל לא מפסיקים להיות חלק מהסיפור הישראלי ומהעם היהודי. רבים מהם משפיעים בשיח הציבורי, בעשייה הקהילתית, בפילנתרופיה ובמוקדי קבלת החלטות"

פועלת למען הקשר בין ישראל לתפוצות. פנינה אגניה

יצאה לסידיני משלחת של JREADY ובה מומחים ישראלים לחוסן ולטיפול בטראומה. המשלחת מיפתה צרכים, עבדה עם הנהגת הקהילה ועם גופי חירום, ביטחון, רווחה וחינוך, והכשירה אנשי מקצוע מקומיים. יחד עם נט"ל הופעלו קווי סיוע לישראלים באוסטרליה ולאוסטרלים בישראל. באיחוד האמירויות, בעקבות פנינה מבית חב"ד על ישראלים שנקלעו למצוקה ולח"רדה, קיימנו וובינרים עם אנשי מקצוע ופתחנו קו חם."

מה לגבי הילדים והנכדים שנולדו בחו"ל? האם יש התייחסות לדור השלישי לישראלים?
"ההסתכלות שלנו על ישראלים בחו"ל אינה לפי דור, אלא לפי מידת הקשר לזהות היהודית ולישראל. בברלין פגשתי משפחות שהדור השלישי שלהן נולד וגדל בגרמניה, ולצדן נערה שסביבה היא ישראלים והיא בחרה להגיע לבדה לתוכנית נעל"ה. לכן השאלה אינה איזה דור הם, אלא האם יש להם חינוך יהודי, עברית, מסגרת קהילתית וקשר חי לישראל. את הילדים והנכדים של הישראלים צריך לראות כחלק מהדור הצעיר של יהדות התפוצות."

ומה העמדה של הסוכנות אל מול עמדת הממשלה לגבי הישראלים בחו"ל?

"מהפריזמה של הסוכנות היהודית, המבט על ישראלים בחו"ל אינו מתחיל ונגמר בשאלת החזרה לישראל. עלייה וחזרה לישראל הן חלק מהתמונה, לצד חינוך, זהות, חוסן, קהילה והשתתפות בעולם היהודי. אנחנו רואים בישראלים בחו"ל לא רק ציבור שצריך לתת לו מענה, אלא שותפים. לכן השאלה אינה רק אם ומתי יחזרו, אלא מה המקום והתפקיד שלהם בתוך העם היהודי כבר היום." ●

ALIYAH DAY

YOUR JOURNEY TO ISRAEL - ALL IN ONE DAY.

LONDON 2026

SUNDAY 25 OCTOBER

11:00 - 18:00

SAVE THE DATE!

משרד העלייה והקליטה
Ministry of Aliyah and Integration

DEPARTMENT FOR
THE PROMOTION
OF ALIYAH

לכל לקוחותינו ולקוראי עלונדון,
שנה טובה ומתוקה!

Isaac.cohen@cohen-accountants.co.uk

טלפון: 020-8203-6323

פקס: 020-8202-4275

נייד: 07956-260-197

129 Station Road, Hendon
London NW4 4NJ

C&C
COHEN and COMPANY
accountants

- דוברי עברית
- הנהלת וראיית חשבון
- החזרי מס ומע"מ
- תלושי משכורת
- הקמת חברות
- יעוץ עסקי ופיננסי

פגישה ראשונה חינם:
icohen58@yahoo.com

ההסתדרות הציונית חוזרת הביתה

ראיון עם מתן בר נוי, נציג הנהלת ההסתדרות הציונית העולמית באירופה, לקראת חגי תשרי ובסיכומה של תקופת עשייה למען הקהילות היהודיות, העלייה לישראל והגשמת צוואתו של הרצל, חוזה המדינה

צילום: עומר דגן

זכות גדולה.
מתן בר נוי

למעלה מימין: הגשמת צוואתו של הרצל. בשיאו של מבצע העלאת עצמות משפחת הרצל לישראל
צילום: עודד בן אבו

למטה: סגירת מעגל. פתיחת המשרד החדש במרכז לונדון
צילום: אופק אבשלום

מול הברוקרטיה הישראלית. עבור עולה חדש, אלה יכולים להיות דברים משמעותיים מאוד.

ישראל כבר תקופה ללא שגריר או שגרירה בלונדון. איך מתנהלת העבודה מול השגרירות?

"יש לנו צוות מדהים בשגרירות, אבל זה לא מצב אידיאלי שאין שגריר זמן רב כל כך. בתקופתה של ציפי חוטובלי, בית השגריר היה פתוח לכל מיזם ציוני חשוב. אני מקווה שתקופת הבחירות תסתיים ויתאפשר לפוליטיקאים לקבל את ההחלטות הנכונות בעניין הזה. בריטניה היא מעצמה חשובה, ומגיע לאזרחי ישראל וליהודים החיים בממלכה שיהיה לנו שגריר שייצג אותנו נאמנה, יחזק את הקשר עם הקהילה וייתן מענה לצורכי התקופה".

בצל שלוש שנים לטבח 7 באוקטובר ומערכת בחירות סוערת, איך אתה רואה את התקופה הזאת?

"אנחנו צריכים לשמוח שיש לנו תקופת בחירות. סבתא שלי, 'נושי', זכרונה לברכה, הייתה ניצולת שואה עם מספר על ה'ד. גם בחודשים האחרונים לפני שנפטרה, כשהייתה במצב קשה, היא ביקשה שייקחו אותה לקלפי כדי לבחור. ניסיון להניא אותה מכך, והיא אמרה: 'אם יש לי את האפשרות לבחור, אני בוחרת. כשהייתי בשואה אף אחד לא שאל אותי. עכשיו יש לי את הזכות, ואני אעשה את זה'. אני מקווה שכל מי שיש לו זכות בחירה יממש אותה וישפיע על עתיד המדינה. למרות המחלוקות, אין לנו ארץ אחרת, וזה המקום שלנו להשפיע".

ספר לנו על ההיערכות שלכם לציון אירועי 7 באוקטובר.

"אנחנו עתידים לקיים אירוע גדול בשיתוף השגרירות ו'צמח הפ' קות'. הצלם זיו קורן, באמצעות התערוכה שלו, יספר כיצד ראה את המלחמה מבד לעדשה. זהו מעין סיכום של הפרק המלחמתי שעברנו, לצד התבוננות במה שעוד נדרש מאיתנו בהמשך. יחד עם זיו נראה מה עברנו, נעניק מקום לסיפורים ולמראות שלא תמיד מגיעים אל הציבור, ומשם נחשוב כיצד אנחנו הולכים לתקן קדימה. זהו חלק מהמעבר מזיכרון, כאב והתמודדות אל שיקום ובנייה".

לסיום, עם בואה של השנה החדשה, מה תרצה לאחל לנו כחברה?

"רגע, בואי נחשוב. שבשנה הבאה נשב על המרפסת ונספור סיפורים נודדות, וילדים בחופשה ישחקו תופסת בין הבית לבין השדרה. שתהיה לנו שנה שקטה, טובה ובריאה, שנת שלום ושנת אחדות".

בלונדון, העיר שבה פעלו ראשי התנועה הציונית לקידום דום חזון המדיני של תיאודור הרצל, נרשמו לאחרונה שני רגעים משמעותיים עבור ההסתדרות הציונית העולמית ועם ישראל: פתיחה מחדש של משרדי הארץ גון במרכז העיר לאחר מאבק משפטי ממושך, וקידום המהלך להעלאת עצמות משפחת הרצל לקבורה בישראל. עבור מתן בר נוי, נציג הנהלת ההסתדרות הציונית העולמית באירופה, אלה אינם רק הישגים מקצועיים. הם מבטאים את החיבור בין מורשת הציונות לעשייה בהווה, ובין הקהילות היהודיות ברחבי היבשת למדינת ישראל.

החזרה למשרד הוותיק היא סגירת מעגל היסטורית. הבניין שימש לפני יותר ממאה שנה מוקד לפעילות התנועה הציונית, ובו פעל המשרד הציוני המרכזי בלונדון. במקום ביקרו ופעלו מנהיגים ציונים, ובהם חיים ויצמן, דוד בן גוריון ועוד. פתיחת המשרדים במקום מחברת בין מנהיגי התנועה הציונית לפעילות הנועשית כיום למען ישראל והקהילות היהודיות.

בשלוש השנים האחרונות, ניהל בר נוי גם את המבצע להעלאת עצמות בני משפחת הרצל לקבורה מחדש בירושלים, בהר הרצל, כדי להגשים את צוואתו של חוזה המדינה, שביקש כי עצמות משפחתו יובאו לקבורה לצדו. "יש משפט שלא חלמתי, בתור מתן הקטן, שאגיד אי פעם כשאגדל: הגשמת את הצוואה של בנימין זאב הרצל", הוא אומר. "זו זכות גדולה להיות חלק ממהלך כזה, שמחבר בין שורשי הציונות, מדינת ישראל והעתיד שהדור שלנו מבקש לבנות".

לצד ההצלחות, הקהילות היהודיות באירופה מתמודדות עם אתגרים משמעותיים. מאז 7 באוקטובר 2023 נרשמה עלייה בגילויי אנטישמיות פומביים ובתחושת חוסר הביטחון. הקהילות ניצבות בפני שאלות מורכבות על עתידן ועל מקומן באירופה.

אנטישמיות הייתה קיימת תמיד, אבל המצב הנוכחי בקהילות אירופה הוא מהקשים שחוונו. איך אתם מתמודדים עם המשבר?

"זאת מלחמה ארוכה וקשה ששותפים לה לא רק ההסתדרות הציונית העולמית, אלא כל הארגונים היהודיים ולמעשה גם יהודים ברחבי העולם ברמה האישית. אנחנו בהסתדרות החלטנו לא להוריד את הראש. כשאנחנו לנו שלא נוכל לפעול במשרדים שלנו, בחרנו, למרות הקושי והעלויות, להיאבק בהחלטה. אחרי שנה וחצי של הליכים משפטיים בלונדון הגענו לפשרה ופתחנו מחדש את המשרדים במעמד מרגש, בהשתתפות בכירי הקהילה, לורדים, אנשי השגרירות והרב הראשי שקבע מזוזה.

"היום משרדי ההסתדרות הציונית העולמית נמצאים בלב לונדון. בתקופה קשה לעם היהודי, גוף המזוהה עם הציונות פועל בגאון במיקום מרכזי, בלי להחביא את זהותו. זה לא היה רק מאבק על משרד, אלא על הזכות לעמוד זקופים ולפעול בגלוי. מה שמתחיל באירוע אנטישמי לכאורה, אם אינו מטופל מיד ובנחישות, עלול להידרדר לאירועים חמורים יותר. אסור לוותר לאנטישמיות או להתכופף בפניה. צריך לפעול בכל הכוח כדי למגר אותה, ומי שפועל מתוך אנטישמיות צריך לשלם את מלוא המחיר".

בתקופת המחאות המשפטיות רבים דיברו על עזיבת הארץ, אך בעקבות המלחמה גובר גל העלייה. כיצד התאמתם את הפעילות למענה על הצרכים החדשים של העולים?

"הדבר הראשון היה להתחבר לשטח. כשאדם מחליט לעלות ארצה, יש צורך במעטפת שתדע לקלוט אותו ותיצור תמיציות. פעלנו בהסתדרות הציונית העולמית, בשיתוף משרד העלייה והקליטה והסוכנות היהודית, כדי שההחלטה תהיה שלמה וקלה יותר. בקרב חלקים מהקהילה היהודית בבריטניה קיימת תחושה שלא נעשה די על ידי גורמי החוק והממשל כדי להילחם באנטישמיות ולתת לחברי תחושה שהם חלק בלתי נפרד מהחברה הבריטית. הקהילה מצאה את עצמה במשבר גדול ובמידה רבה די לבד. כך נוצרה הזדמנות לייצר תשתית חזקה לעלייה.

"אבל אחרי שאנחנו מביאים את העולה ארצה, האתגר עובר לכתפי אזרחי ישראל, שצריכים לקלוט אותו. כמו שפעם היה קמפיין 'הסבר פניך לתייר', כך עכשיו צריך לפעול ברוח של 'הסבר פניך לעולה'. אנחנו צריכים לחבק אותם, להראות להם איפה המכולת השכונתית, איך קובעים תורים לקופות החולים ואיך מתנהלים

One People. One Homeland.
One Enduring Bond.

Celebrating 75 Years
of Global Support For Israel

Shaná Tová Umetukah

Development Company for Israel (International) Ltd.

This advertisement has been issued by the Development Company for Israel (International) Ltd., which is authorised and regulated by the Financial Conduct Authority and register in England No. 01415853. This is not an offering, which could only be made by prospectus. Your capital is at risk, the rules under FSMA for the protection of retail clients do not apply. An investment in any of these bonds will not be covered by the provisions of the Financial Services Compensation scheme, nor by any similar scheme. Israel Bonds are intended as a long-term investment as they are not listed or admitted to dealing on any recognised investment or stock exchange nor is there any established secondary market, as a consequence Israel Bonds are not readily realisable before their maturity date. DCI (International) Ltd is not the issuer of these bonds, they are issued by the State of Israel. E/OE.

FOR MORE INFO:
INFOEN@ISRAELBONDSINTL.COM

020 3936 2712

israelbondsintl.com

Your capital may be at risk.

אגודת ידידי אוניברסיטת ת"א בבריטניה מאחלת לכם שנה טובה!

At **Tel Aviv University**, innovation is driven by the talented members of our faculty and the students working under their guidance. These researchers illuminate our world with brainpower, determination and creativity.

If you are a TAU alum living in the UK, join our growing alumni community, stay up-to-date with the latest news & events, and network with fellow alumni by scanning the QR code or visiting taustrust.org.

70 YEARS

For more information: Email: info@tau-trust.co.uk

Tel: 020 7446 8790 | www.taustrust.org | Registered Charity No: 314179

[in](#) @Tel Aviv University Trust-UK

[f](#) Tel Aviv University Trust -UK

[@](#) [telavivuniversitytrust](https://www.instagram.com/telavivuniversitytrust)

[X](#) @TAUTrust

מלונדון לקלפי - הישראליים באנגליה שבועה לטוס

לא כל הישראלים שחיים בחו"ל ועולים על מטוס לקראת הבחירות באוקטובר יצביעו אותו דבר. יהיו כאלה שלא יצביעו בכלל. אבל מי שבועה לעלות על מטוס ולעמוד בתור לקלפי עושים זאת כי מבחינתם, גם אחרי שנים בחו"ל, העתיד של ישראל הוא עדיין גם העתיד שלהם

הממשלה הנוכחית איימה ועודה מאיימת לחסל את מה שנותר מהדמוקרטיה הליברלית בישראל. על כל האזרחים הישראלים באשר הם מוטלת חובה מוסרית לממש את זכותם החוקתית ולהצביע כדי לשנות כיוון. גם ד"ר יעל רייזר קוק מצביעה מאז ומתמיד "תמיד. בכל בחירות. אך הפעם זו חובה יותר מתמיד", היא אומרת. "אם המצב לא ישתנה ויביי עם הקיצונים המשיחיים יישארו בשלטון, אני מאמינה שמדינת ישראל לא תשרוד. ארבע שנותיהם בשלטון עשו למדינת ישראל נזק שגודלו עדיין לא ידוע. קטסטרופלי. פנים וחץ".

איתי גלמודי, בן 44, מייסד Stop the Hate UK ואב לשניים, הגיע ללונדון ב־2015, לאחר מבצע צוק איתן ושירות מילואים ממושך. בבחירות הקודמות הוא לא טס להצביע. הפעם הוא מרגיש שאין לו ברירה. "המחשבה על עוד קדנציה עם ההנהגה הנוכחית מעבירה בי חרדה שלא יישאר מה להציל", הוא אומר. "ב־20 השנים האחרונות, תחת ממשלות נתניהו, ישראל הפכה לקיצונית, שמרנית, חשוכה ודתית יותר, תוך אובדן הערכים הליברליים. כל מה שהציגו המוקדית נלחמה נגדו. איבדנו את הדרך כרגע, ואני טס כי חייבים לשנות כיוון ולהילחם על העתיד של המדינה."

מאות אלפי ישראלים חיים בחו"ל, חלקם כבר עשרות שנים. אבל לקראת הבחירות, לא מעט מהם אורזים מזוודה, משלמים מאות ואף אלפי פאונדים ועולים על מטוס כדי לעשות משהו שאי אפשר לעשות מהספה בלונדון, ניו יורק או אוקספורד: להצביע. ב־27 באוקטובר 2026 ילכו אזרחי ישראל לקלפיות בבחירות לכנסת ה־26. עבור הישראלים החיים בחו"ל שרוצים להשתתף, המשמעות פשוטה: צריך להיות בישראל. בניגוד למדינות רבות, ישראל אינה מאפשרת לאזרחיה המתגוררים בחו"ל להצביע מרחוק, למעט קבוצות מוגדרות של עובדים ושליחים רשמיים ובני משפחותיהם. הכרטיס יקר, הנסיעה דורשת זמן ולעיתים חופשה מהעבודה, והמציאות בישראל רחוקה מלהיות פשוטה. ובכל זאת, הפעם רבים מאיתנו מוכנים לשלם את המחיר.

מי אנחנו, הישראלים בחו"ל?

אין מספר אחד מוסכם של "ישראלים בחו"ל". מחקר של יחידת הדמוגרפיה האירופית של JPR העריך ב־2025 כי כ־630 אלף ישראלים חיים מחוץ לישראל, ואם מוסיפים את כ־325 אלף הילדים שנולדו להם בחו"ל, מדובר בקהילה של כמעט מיליון בני אדם בעלי קשר משפחתי ישיר לישראל. באנגליה ובוויילס ההערכה עומדת על כ־22,500 איש.

אחד הניסיונות המרכזיים הוא GIL, ארגון גג לישראלים בתפוצות, שפועל לאגד את הקהילות הישראליות מחוץ לישראל ולתת להן קול ומסגרת משותפת. קיומו מבטא את המתח שמלווה את הקהילה הישראלית בחו"ל: מצד אחד, החיים מתנהלים במקום אחר, ומצד שני, הקשר לישראל והרצון להשפיע על המתרחש בה נשארים חזקים. בעשור האחרון קיבלה המעורבות הזו משמעות חדשה.

אבל המספר פחות מעניין מהזהות. בניגוד לדימוי הישן של "ורדים" שהתנתקו מישראל, רבים מאיתנו ממשיכים לחיות עם רגל אחת לפחות בישראל: משפחה, חדשות, ביקורים, תרומות, פעילות ציבורית ולעיתים גם ילדים שחוזרים לשרת בצבא. גם הטיסה לישראל כדי להצביע אינה תופעה חדשה. במשך שנים ראינו בתקופות בחירות התארגנויות של בעלי זכות הצבעה המגיעים מחו"ל, בעיקר מארצות הברית, ובהן קבוצות בולטות מקהילות דתיות ואידאולוגיות. אלא שהפעם נדמה שהתמונה מוגזנת יותר. צעירים ומבוגרים, חילונים ודתיים, אנשי ימין, מרכז ושמאל, מי שעזבו לפני שנים ספורות ומי שחיים בחו"ל כבר שלושה וארבעה עשורים. חלקם טסים בכל מערכת בחירות. אחרים לא הצביעו בישראל שנים והחליטו שהפעם הם רוצים להיות שם.

למה דווקא הפעם?

השנים האחרונות טלטלו את ישראל וגם את הקשר שלנו אליה. המחאה סביב הרפורמה המשפטית הוציאה חלק מהישראלים בחו"ל לרחובות. 7 באוקטובר, המלחמה והמאבק להשבת החט"פ חייבו אותם מחדש למה שקורה בארץ. לא כולנו מסכימים על הדרך, על הממשלה או על הפתרונות. אבל עבור רבים, המרחק הגיאוגרפי לא הפך למרחק רגשי.

פרופ' רובי ציגלר, בן 47, חיפאי במקור, חי באוקספורד כבר שני עשורים. הוא הגיע לבריטניה ללימודי תארים מתקדמים בדיני פליטים בינלאומיים באוניברסיטת אוקספורד, ומאז עוסק באקדמיה הבריטית לצד פעילות מחקר והוראה בישראל. "בכל מערכות הבחירות של היום בתקופת הקורונה טסתי להצביע", הוא אומר. אבל הפעם, מבחינתו, מדובר בשליחות. "כמי שמ" צוי בליבת עולם המשפט, ההפיכה המשטרית שהחלה לחולל

"ישראל לא בהכרח הפכה למדינה זרה ביום שבו ארזנו מזוודה. המשפחות שלנו שם. החברים שלנו שם. השפה, הזיכרונות וחלק גדול ממי שאנחנו עדיין שם."

אחרי 27 שנה, חוזרים לקלפי

אולם לא כולם טסים מתוך הרגל. **יובל ישיב ואשתו יעל** חיים בלונדון כבר 36 שנים. הם טסו בעבר להצביע, אבל הפעם האחרונה הייתה ב־1999. מאז בחרו שלא להצביע, מתוך תחושה שמי שחי בחו"ל לא צריך להשפיע על הבחירות בישראל. הפעם שנו את דעתם. "מאז עברו 27 שנים, ולמרבית הצער הגענו לנקודה קריטית בהיסטוריה של ישראל. כולם יודעים שאלו הן בחירות גורליות, והשאלה הנשאלת היא איך תיראה ישראל בעתיד", הוא אומר. "ברור שהכרטיסים יקרים, ולא אנחנו נקבע את התוצאה, אבל זה לא מה שחשוב."

"אנחנו חייבים את זה למשפחה ולחברים שבארץ, וחייבים את זה לישראלים וליהודים כאן, שמרגישים היטב את ההשלכות של מה שקורה בארץ. זה מעשה של הזדהות. אנשים מרגישים חוסר אונים ומקטרים על מה שקורה. הנה, יש הזדמנות לעשות מעשה ולא רק לקטר מהסלון בלונדון."

ויש גם מי שבועה לא להצביע. **אורית אושורבסקי**, אמה לשלושה לוושה שחיה בבריטניה כבר 25 שנה, מגיעה למסקנה ההפוכה. "אני לא אצביע בבחירות בישראל, בעיקר משום שאני מרגישה שאין לי מספיק היכרות עם המועמדים והתוכניות שלהם כדי לקבל החלטה מושכלת", היא אומרת. "אני חיה בבריטניה כבר 25 שנה, ולכן באופן טבעי אני פחות מעוררת בפוליטיקה הישראלית ובנעשה בארץ ביומיום. גם אם הייתה לי אפשרות להצביע, לא הייתי רוצה לבחור רק מתוך תחושת שייכות או הרגל, אלא להרגיש שאני באמת מכירה את האפשרויות העומדות בפניי ויכולה לקבל החלטה אחראית ומודעת." וכאן נמצאת אולי הדילמה המעניינת ביותר: האם מי שחי מחוץ לישראל במשך עשרות שנים צריך להשפיע על עתידה? או שעצם האזרחות,

"אין לי מספיק היכרות עם המועמדים והתוכניות שלהם כדי לקבל החלטה מושכלת" אורית אושרובסקי

"המחשבה על עוד קדנציה עם ההנהגה הנוכחית מעבירה בי חרדה שלא יישאר מה להציל" איתי גלמודי

"אלו הן בחירות גורליות, והשאלה הנשאלת היא איך תיראה ישראל בעתיד" יובל ישיב

"ארבע שנותיהם בשלטון עשו למדינת ישראל נזק שגודלו עדיין לא ידוע" ד"ר יעל רייזנר קוק

"רוצה שתהיה מדינה לחזור אליה ולגדל בה את ילדיי ואת דור העתיד" מאיה סגל

"על כל האזרחים הישראלים באשר הם מוטלת חובה מוסרית לממש את זכותם החוקתית" פרופ' רובי ציגלר

מתנדבים לקראת יום הבחירות. **מאיה סגל**, בת 25, שחיה באנגליה כמעט ארבע שנים, רואה בהצבעה גם השקעה בעתיד שלה. "חשוב לי להצביע כדי להשפיע על עתידה של מדינת ישראל", היא אומרת. היא רואה את עצמה חוזרת לישראל בעתיד ורוצה "שתהיה מדינה לחזור אליה ולגדל בה את ילדיי ואת דור העתיד, מדינה שיהיה טוב ובטוח לחיות בה".

ואולי כאן כל הסיפור. אנחנו יכולים לחיות בלונדון, אוקספורד, ברלין או ניו יורק. לבנות קריירה, משפחה וחיים במקום אחר. אנחנו גם יכולים לחשוב אחרת לחלוטין זה מזה על הפוליטיקה הישראלית. אבל ישראל לא בהכרח הפכה למדינה זרה ביום שבו ארזנו מזוודה. המשפחות שלנו שם. החברים שלנו שם. השפה, הזיכרונות וחלק גדול ממי שאנחנו עדיין שם. ולא מעט מאיתנו עדיין חושבים שיום אחד נחזור. אז למי ששואל איזו זכות יש למי שעזב את ישראל להשפיע על עתידה, אולי התשובה פשוטה: עזבנו את הארץ. לא בהכרח עזבנו את הבית. ●

*** הכותבת היא פעילה חברתית ודמות מרכזית בתנועה לשמירת הדמוקרטיה והמאבק להשבת החטופים. לאחרונה היא מובילה את המטה הבינלאומי של מפלגת הדמוקרטים בבריטניה.**

המשפחה והקשר לישראל מעניקים לו את אותה זכות כמו לכל אזרח אחר? גם בינינו אין על כך הסכמה.

"מבקשים מאיתנו קול"

את הקריאה לישראלים בחו"ל ניסח לאחרונה דוד מידן, איש מערכת הביטחון לשעבר, דרך סיפור מ'1948. הוא הזכיר את נסיעתה של גולדה מאיר לארצות הברית, כאשר ביקשה מיהודי ארצות הברית לסייע למדינה שבדרך. מידן כותב: "יש רגעים בחייה של אומה שבהם אסור לעמוד מן הצד". והפעם, לדבריו, לא מבקשים כסף או תכשיטים. "הפעם מבקשים מאיתנו קול, כי יש רגעים שבהם אסור לעמוד מן הצד".

אז איך מגיעים לקלפי?

סביב הבחירות צמחו גם יוזמות אזרחיות שאינן מפלגתיות. AID Coalition האמריקאית הקים את Fly&Vote, "טסים להצביע", שמסייע לישראלים בחו"ל במידע ובלוגיסטיקה לקראת הנסיעה. הארגון מדגיש כי אינו תומך במפלגה או במועמד ואינו מממן את הטיסות. בישראל פועל במקביל חמ"ל בחירות, יוזמה אזרחית לשמירה על טוהר הבחירות, העוסקת בין היתר בניטור אימונים ודיסאינפורמציה ומגייסת

שש נשים, אנגליה אחת, חיים שונים

נשים ישראליות שהגיעו לאנגליה בתקופות ובנסיבות שונות מגלות שאין תשובה אחת לשאלה: מתי רילוקיישן הופך לחיים, ומתי המקום החדש הופך לבית?

אחת מדינה יכולה להיראות אחרת לגמרי עבור כל מי שעוברת אליה. לפעמים היא נראית אחרת אפילו לאותה אישה, בתקופות שונות בחייה. אולי זו אחת הדרכים הטובות להבין שאין באמת דבר כזה "חווית הרילוקיישן". יש את המקום שאליו אנחנו מגיעות, אבל יש גם את מי שאנחנו כשאנחנו מגיעות אליו: השלב בחיים, המשפחה, הקריירה, הציפיות ומידת המוכנות להתחיל מחדש. שוחחתי עם שש נשים ישראליות שעברו לאנגליה בתקופות ובנסיבות שונות. חלקן כאן כשנה בלבד, ואחרות כבר יותר משני עשורים. מהר מאוד התברר שהשאלה המעניינת אינה רק למה הגיעו, אלא מה קרה להן אחרי שהמזוודות נפרקו.

כשהתוכנית פוגשת את המציאות

אביב זיו, 41, עשתה למעשה שני רילוקיישנים נפרדים ללונדון. הראשון נמשך שנה וחצי, אחריו חזרה לישראל, וכעבור כמה שנים עברה שוב, הפעם עם ילדים. מאז היא חיה באנגליה כבר ארבע שנים. אביב הכירה מעברים עוד מילדותה, אבל דווקא ברילוקיישן השני, כאמא, הבינה עד כמה החוויה שונה ועד כמה ניסיון קודם לא בהכרח מכין אותנו אליה. הפעם המשפחה הגיעה מוכנה יותר, עם ליווי פרקטי ורגשי ועם הבנה שמעבר אינו מסתכם בעבודה, בית ובירוקרטיה. לדבריה, לרילוקיישן יש לעיתים הילה שלא תמיד מספרת על הגעגועים, על הטלטלה הרגשית ועל הצורך לבנות מחדש מעגלים חברתיים ומקצועיים. גם **נטלי בר דוד פרנקל, 43**, שחיה בלונדון כמעט שבע שנים, הגיעה עם ניסיון קודם. היא ומשפחתה חיו ארבע שנים בהולנד, מקום שאהבו ושבו כבר בנו לעצמם חיים. הפעם המעבר נבע מהחלום שלה ללמוד ב-Royal College of Art. דווקא משום שהיא הייתה זו שהובילה את השינוי, היא נשאה תחושת אחריות כבדה כלפי בן זוגה והבנות. כחצי שנה לאחר המעבר הגיעה הקורונה וטרפה את הקלפים. בדיעבד, נטלי מדברת על רילוקיישן כהליך של שנים ועל האומץ ללכת אחרי חלום, גם כשאי אפשר לדעת איך הדרך תיראה.

רותם חזוט, 28, שחיה באנגליה כשנה, עברה בעקבות עידודו של בן זוגה, שבעצמו עשה עלייה בגיל בוגר, לצאת מאזור הנוחות ולחיות חיים בחו"ל. הכול קרה מהר, ורק בדיעבד היא הבינה שלא ירדה לעומקם של פרטים מהותיים, מהתקציב ועד לעובדה שמסלול הוויזה שלה אינו מאפשר לבן זוגה להצטרף אליה באופן קבוע. רותם, בוגרת 8200 שמגדירה את עצמה כאינטרוורטית ומתמודדת עם חרדות, הגיעה מתוך מחשבה שהיכולות שלה יפתחו בפניה דלתות. באנגליה חיכתה לה תובנה מפכחת: היא מוכשרת, אבל מוקפת באנשים מוכשרים לא פחות, ואף אחד אינו מחכה לה. כדי להתקדם היא נאלצה להגיע לאירועים, לעשות נטוורקינג ולבנות קשרים מאפס. המסר שלה פשוט: אם אני יכולה, גם אחרות יכולות.

האם אי פעם נעשים מקומיים?

דפנה רז שפי, 60, שחיה באנגליה כ־27 שנים וחצי במצטבר, **וענוה ברך, 50**, שחיה כאן כבר 23 שנה, בנו את חייהן דווקא מחוץ לבועה הישראלית והיהודית. דפנה חיה לאורך השנים בשכונות רב תרבותיות, וענוה בחרה להתגורר מחוץ ללונדון, באזור שכמעט אין בו קהילה ישראלית או יהודית. שתיהן מדברות על הצורך להגיע למדינה חדשה עם ענווה: לעצור, להתבונן וללמוד לפני שמנסים לשנות את הדרך שבה הדברים נעשים. לנקודה הזו מצטרפת גם **איילת שולמן, 34**, שחיה בבריסטול שנה ושמונה חודשים. היא וענוה מדברות על ההבדל בין לדבר אנגלית לבין "לדבר בריטית": להבין סאבטקסט, פידבק, ניסוי חים במיילים וחילוקי דעות. מול הישירות הישראלית, התרבות הבריטית נוטה פחות לעימות ישיר. היכולת לקרוא את הקודים האלה יכולה למנוע תסכולים, לשפר תקשורת ולהרחיב את ארגז הכלים שלנו.

"אולי הצלחה אינה הרגע שבו מפסיקים להתגעגע, אלא הרגע שבו מצליחים לבנות חיים שיש בהם מקום גם למה שהבאנו איתנו, וגם למי שהפכנו להיות בדרך"

אין לוח זמנים לתחושת השייכות. מימין למעלה, נגד כיוון השעון: איילת שולמן, אביב זיו, ענוה ברך, דפנה רז שפי, נטלי בר דוד פרנקל ורותם חזוט

אצל איילת הגיע שלב שבו נדמה היה שהכול הסתדר: הילדים התאקלמו, היה בית, והייתה עבודה שאהבה. ואז, בתוך זמן קצר ובנסיבות שמחוץ לשליטתה, היא מצאה את עצמה בלי הבית ובלי העבודה. החוויה הובילה אותה לתובנה שכמעט שום דבר שאנחנו לומדים בחיים לא באמת מכין אותנו לרילוקיישן. מכאן גם המסר שלה על חמלה עצמית: אם קשה, זה לא אומר שנכשלנו. לפעמים קשה פשוט כי זה באמת קשה.

אז מתי זה הופך לבית?

אולי כאן פערי הזמן בין שש הנשים הופכים למעניינים ביותר. רותם, אחרי שנה, כבר מרגישה שיש לה שני בתים. איילת, אחרי שנה ושמונה חודשים, עדיין עונה: "ממש לא". אצל אביב, אחרי ארבע שנים, תחושת הבית באנגליה הולכת ומתחזקת. נטלי, אחרי כמעט שבע שנים בלונדון ועוד ארבע שנים בהולנד, אומרת שהבית הוא המקום שבו בן זוגה והבנות נמצאים. ענוה, אחרי 23 שנה, עדיין לא מרגישה שאנגליה היא לגמרי בית, אבל היא לגמרי שלמה עם זה. דפנה, אחרי 27 שנים וחצי, עונה בלי היסוס: כן, לחלוטין. אולי דווקא שש התשובות האלה הן הסיפור כולו. אין לוח זמנים לתחושת שייכות, ואין דרך אחת לעשות רילוקיישן "נכון". המעבר נמשך הרבה אחרי שהמזוודות נפרקו. אולי הצלחה אינה הרגע שבו מפסיקים להתגעגע, אלא הרגע שבו מצליחים לבנות חיים שיש בהם מקום גם למה שהבאנו איתנו, וגם למי שהפכנו להיות בדרך. ●

* הכותבת היא מנכ"לית ומייסדת Easy London Ltd חברת ייעוץ ותמיכה ברילוקיישן לאנגליה.
www.easylondon.co.uk

בס"ד

KINGS WORLD & International Shipping

We pack, move & relocate homes and businesses Worldwide.
Door to door service Worldwide, Air, Land and Sea.

שנה טובה ומתוקה לכל לקוחותינו!

Shipping to Israel

אנחנו מתמחים בהעברות לארץ וממנה,
בכל רחבי אירופה, ארה"ב ובעולם מזה **כ-40 שנה!**
ביצענו את מספר ההעברות הגדול ביותר לישראל
מכל חברה אחרת עד היום.

אין לנו מתחרים ברמת ביצוע העבודה משני צידי ההובלה.

שירותי אריזה, אחסנה ותובלה בינלאומיים,
שירות עמילי מכס, שילוח וניהול מטענים
בים, ביבשה ובאוויר!

**שירות מקצועי
ברמה בינלאומית.**

Tel: 020 8338 3999 / 020 8371 4103

Fax: 020 8338 3990 / 020 8343 2956 Mobile: 07973 641907

email: moving@kingsremovals.com www.kingsremovals.com

LONDON מובילי תבל ברוך

התוכנית הגדולה שממצבת את בית הספר היהודי כמוביל בבריטניה

עמנואל קולג' בלונדון יוצא לדרך חדשה: השקעות חסרות תקדים, מינויים בכירים וחזון לחינוך מעמדו כבית הספר היהודי המוביל בבריטניה, עם דגש מיוחד על הקהילה הישראלית

אחת. בהיבט המעשי, לימודי היהדות עוברים למודל רבי-שכבתי. לצד תוכנית לימודי הקודש היומיומית, הדומה בכמות השעות לבית ספר ממלכתי רגיל ביש-ראל, יפתחו מגוון מסלולים מורחבים עבור תלמידים המעוניינים בלימוד אינטנסיבי יותר. כך, במסגרת בית ספר אחד, יש מקום גם למשפחות המעוניינות בכל מגוון האפשרויות של לימודי יהדות.

ההשקעה אינה נעצרת במישור האקדמי והערכי. עמי נואל מתכנן פתיחה של מרכז ייעודי לתלמידי ה-Sixth Form שיספק להם סביבת לימודים המתמקדת בהכנה אקדמית, עצמאות אישית וגיבוש מסלולים לעתיד. בנוסף, תושק מערכת "בתים" חדשה שנועדה לחזק תחושת שייכות, לפתח מנהיגות צעירה ולעודד תחרות חיובית בין תלמידים. גם עולם הפעילויות החוץ-לימודיות מתרחב: מסלולים בלימודי יהדות מתקדמים, מוזיקה, ספורט, מנהיגות ויזמות, לצד תחום מתפתח של בינה מלאכותית ולימודי טכנולוגיה. השפה והתרבות העברית צפויות לקבל מקום מרכזי יותר, ובית הספר מתכנן להציע מלגות של עד 50% לדוברי עברית כשפת אם - בשורה משמעותית עבור משפחות ישראליות המתמודדות עם יוקר המחיה בלונדון.

במקביל, עמנואל מפתח שיתופי פעולה עם אוניברסיטאות מובילות בבריטניה, בארצות הברית ובישראל (כולל אוניברסיטאות אוקספורד וקיימברידג', קבוצת ראסל, אוניברסיטאות Ivy League ואוניברסיטאות ישראליות מרכזיות), וכן עם גופים עסקיים שיציעו לתלמידי Sixth Form מסגרות חונכות, התמחות והתנסות בעולם האמיתי.

כדי להקל על ההוצאה המשמעותית של שכר הלימוד, במיוחד על רקע עליית המחירים והשפעת המע"מ על מוסדות חינוך עצמאיים, התחייב בית הספר להעניק מלגה של 20% לכל תלמיד לפחות עד שנת 2029. מדו בר בצעד נדיר בהיקפו, אשר עשוי לאפשר למשפחות רבות להמשיך ולבחור בחינוך יהודי איכותי לילדיהן.

"להיות הכוכבים": מבט לעתיד

בליבת החזון של עמנואל קולג' עומדת אמונה פשוטה אך מחייבת: מציאות אמיתית היא זו שמסייעת לכל תלמיד ותלמידה לממש את ייחודם האישי. השילוב בין שאיפה אקדמית גבוהה, זהות יהודית חזקה ופתיחות לחדשנות טכנולוגית וחינוכית, נועד להכין את בוגרי בית הספר לא רק להצלחה אישית, אלא גם להובלה בקהילותיהם ובמקצועותיהם.

במילות הפסוק "הרביבית את דורך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים", מבקש בית הספר להעביר מסר ברור להורים בקהילה: אנחנו כאן כדי להבטיח שילדיכם יבחרו להיות הכוכבים - כמנהיגי דור העתיד של הקהילה היהודית והישראלית בבריטניה. ●

מסלולים מוגבלים, עמנואל מדגיש גישה אישית: מטרתו לפתח את מלאו הפוטנציאל של כל תלמיד ותלמידה, תוך בניית ביטחון עצמי, מודעות עצמית, סקרנות אינטלקטואלית ואהבה אמיתית ללמידה. אחת היוזמות הבולטות היא הקמת מסלולים ייעודיים להכנה לאוקסברידג' ול-Ivy League בליווי מומחים בינלאומיים המכירים מבפנים את תהליכי הקבלה.

בית לחינוך יהודי מכיל ופיתוח

בלב החזון עומדת תפיסה עדכנית לחינוך יהודי, המב' קשת לשלב עומק לימודי, הכלה ורלוונטיות למציאות המשתנה של יהדות התפוצות. עמנואל שואף להפוך לאחד המרכזים המובילים ללימודי יהדות בבריטניה, מקום שבו כל גווי הקהילה, דתיים וחילוניים, מסורתיים וליברליים, מרגישים שייכות וזהות יהודית משותפת.

"בית הספר מעוניין להציע 'בית טבעי' למשפחות ישראליות: סביבה שבה עברית נשמעת מדי יום, תרבות ישראלית נוכחת בחיי בית הספר, והתלמידים יכולים לשמור על זהותם הישראלית תוך השתלבות מלאה בחברה היהודית-בריטית"

דגש מרכזי ניתן לקהילה הישראלית הגדלה בלונדון, במיוחד בשכונות שבהן מתפתחות קהילות ישראליות תוססות כדוגמת פינצ'לי, עליהן מדווח "עלונדון" באופן קבוע. בית הספר מעוניין להציע "בית טבעי" למשפחות ישראליות: סביבה שבה עברית נשמעת מדי יום, תרבות ישראלית נוכחת בחיי בית הספר, והתלמידים יכולים לשמור על זהותם הישראלית תוך השתלבות מלאה בחברה היהודית-בריטית.

את ההשראה הרוחנית שואב עמנואל מתורתו של הרב הראשי לורד יונתן זקס ז"ל, אשר הדגיש לאורך השנים כי זהות יהודית אמורה לאחד ולא לפצל. בהתאם לכך, בית הספר מציע לעצמו יעד ברור: לגרום למשפחות מכל קשת הזרמים והתרבויות להרגיש חלק מקהילה

בית הספר עמנואל קולג' בלונדון יוצא לדרך חדשה עם תוכנית אסטרטגית שאפתנית, הכוללת השקעות כספיות חסרות תקדים, מינויים בכירים מעולם החינוך הבינלאומי וחזון ברור לחינוך מעמדו כבית הספר היהודי המוביל בבריטניה. בחודש מאי, תוך 11 ימים בלבד, הצליח המוסד לגייס סכום מרשים של 12.4 מיליון ליש"ט, ולבסס קשרים ארוכי טווח עם משפחות וקרנות פילנתרופיות מרכזיות בקהילה היהודית העולמית.

בראש הוועד המנהל החדש עומד אהרון אטינג, מייסד ומנכ"ל אחת מחברות החינוך הגדולות בעולם, המשרתת מעל 20 מיליון תלמידים ובוגרים, אשר מונה ליו"ר הדירקטוריון. לצדו עומדים תורמים בולטים נוספים, בהם אלנה ויקיר גבאי, קרן מרומים, משקיעי טכנולוגיה ונדל"ן, קרן וולפסון ותורמים חשובים נוספים. השילוב בין הון פילנתרופי משמעותי לגורמי הנהגה מנוסים מעניק לבית הספר בסיס יציב לפיתוח ארוך טווח.

כדי לחדד את הכיוון האקדמי ולחזק את ההישגים הלימודיים, גייס הדירקטוריון שני אנשי חינוך מובילים בעלי שם בינלאומי: ד"ר ראלף טאונסנד, לשעבר ראש Winchester College, וליי צ'נג, לשעבר מנהלת בית הספר Raffles בסינגפור. שני המוסדות שבהובלתם הגיעו לשיעורי קבלה של מעל 40% לאוניברסיטאות אוקספורד וקיימברידג', והם בוחנים כעת את כלל המע"מ רך האקדמי בעמנואל ומלווים את פיתוחם של מסלולים מובנים לקראת לימודים באוקסברידג' ובאוניברסיטאות ה-Ivy League בארה"ב.

במקביל הושלם תהליך רענון ההנהלה הבכירה: הרב קובי אברהימוביץ מונה למנכ"ל, כשהוא מביא עמו ניסיון של יותר משני עשורים בהובלת מוסדות חינוך, כולל ייסוד בית הספר "קיינג סולומון" בישראל וניהול מכון "מורשת הרב זקס". כריס ג'ונס, שהגיע לאחר עשור בבית הספר Northbridge House בהמפט' טד, מתוכם שלוש שנים כמנהל, מונה לנהל את בית הספר עצמו, לאחר שעבד באופן נרחב עם תלמידים יהודים וישראלים.

מצוינות, זהות יהודית, יחס אישי

האסטרטגיה החדשה נשענת על שלושה עקרונות מרכזיים: מצוינות אקדמית, לימודי זהות יהודית והתפתחות הילד. על פי דירוג The Sunday Times Parent Guide לשנת 2026, עמנואל קולג' כבר מדורג כיום כבית הספר היהודי המוביל בבריטניה. הישגי ה-GCSE שלו גבוהים בכ-20 עד 35 אחוזים ביחס לכל אחד מ-27 בתי הספר היהודיים האחרים במדינה, והוא מוביל גם בתוצאות ה-A-level, תוך שמירה על ערך מוסף יוצא דופן הממדיד את ההתקדמות של תלמידים מכל נקודת פתיחה. בניגוד לבתי ספר הנשענים על סלקציה קפדנית או

JOIN US FOR OUR
OPEN EVENING

Thursday
8 October

Elstree Road,
Bushey, Herts,
WD23 4EB

A Tradition of Excellence. A Future of Opportunity.

Join us to experience the energy, ambition and excellence that define Immanuel College today, and to explore what's ahead.

Register for our Open Evenings and start your child's journey with the Immanuel family.

EXPANDED CAREER
PATHWAYS

AI EMBEDDED
CURRICULUM

DEDICATED SIXTH
FORM CENTRE

אפקט חוק הדיירים

פחות נכסים, בדיקות קשוחות ושכר דירה גבוה יותר בלונדון

היצע מוגבל והמחירים גבוהים יותר. נדל"ן בלונדון

ארוכת טווח בהיצע, אך עדיין אין הוכחה לנטישה המונית חדשה שנגרמה מהחוק בלבד.

עבור דייר שנדרש לעזוב משום שהבעלים מוכר, המשמעות המעשית קשה. עליו לחפש נכס חלופי בשוק שבו ההיצע מוגבל והמחירים בחוזים החדשים גבוהים יותר. לפי זופלה, לונדון היא האזור היחיד בבריטניה שבו הביקוש להשכרה עלה השנה, עם גידול שנתי של 6% במספר הפניות. מספר הנכסים הזמינים נותר כמעט ללא שינוי, ולכן הלחץ על המחירים התחדש.

נתוני הלשכה הלאומית לסטטיסטיקה מראים כי השכירות הממוצעת בכל לונדון הגיעה ביולי ל-2,317 ליש"ט לחודש, לעומת 2,250 ליש"ט ביולי 2025, כלומר עלייה שנתית של 3%. הפערים בין האזורים גדולים: באיזלינגטון נרשמה עלייה של 5.9% ל-2,854 ליש"ט, בגריניץ' עלייה של 5.6% ל-1,980 ליש"ט, בלמבת' עלייה של 4.2% ל-2,519 ליש"ט, בבארנט עלייה של 3.6% ל-1,945 ליש"ט, בהאקני עלייה של 3.2% ל-2,644 ליש"ט, ובסאות'ורק עלייה של 3.8% ל-2,431 ליש"ט. לעומת זאת, באזורים אחרים העליות היו מתונות יותר. אילינג עלתה ב-2.2% ל-2,085 ליש"ט, האמרסמית' ופולהאם ב-1.9% ל-2,796 ליש"ט, ובקסלי ב-1.5% בלבד ל-1,534 ליש"ט. בווסטמינסטר אף נרשמה ירידה שנתית של 2% לשכירות ממוצעת של 3,179 ליש"ט.

מאז כניסתו לתוקף של חוק זכויות השוכרים החדש ב-1 במאי 2026, שוק השכירות בלונדון משתנה במהירות. החוק העניק לדיירים ביטחון רב יותר, אך במקביל יצר מציאות חדשה: משכירים בוחנים מחדש את הכדאיות הכלכלית של החזקת נכסים, ההיצע להשכרה מצטמצם, בדיקות הדיירים נעשות מחמירות יותר ושכר הדירה המבוקש בחוזים חדשים עולה. השינוי המרכזי הוא ביטול הפינויים לפי סעיף 21. בעל נכס אינו יכול עוד לפנות דייר ללא עילה ועליו להסתמך על עילות חוקיות במסגרת סעיף 8, כגון פיגורי שכירות, התנהגות אנטי-חברתית, מכירת הנכס או רצון להתגורר בו. במקביל, חוזי השכירות הקצוצים הוחלפו בחוזים תקופתיים מתמשכים.

החוק גם מגביל העלאת שכר דירה לפעם אחת בכל 12 חודשים, באמצעות הליך רשמי ובהודעה מוקדמת של חודשיים. דייר הסבור שהעלייה גבוהה ממחיר השוק רשאי לערער בפני בית הדין לענייני מקרקעין. נוסף על כך, נאסר על משכירים וסוכנים לקבל הצעה גבוהה מהמחיר שפורסם, ולכן לא ניתן עוד לנהל "מלחמת הצעות" בין מועמדים. השינויים משפיעים כבר בשלב שבו הנכס יוצא לשוק. כאשר בעל נכס יודע שלא יוכל לעדכן את השכירות שוב במהלך השנה, ושגם העלאת עתידית עלולה להיבחן מול מחיר השוק, יש לו תמריץ לקבוע כבר בתחילת החוזה מחיר מלא. לכן, במקרים רבים, הלחץ אינו מופיע כה עלאה במהלך השכירות אלא במחיר הפתיחה של חוזה חדש. נתוני רייטמוב ממחישים את המגמה. ברבעון השני של 2026 הגיע שכר הדירה המבוקש עבור נכס חדש בלונדון לשיא של 2,791 ליש"ט לחודש. מדובר בעלייה של 2% בתוך רבעון, שהיא העלייה הרבעונית החדה ביותר בבירה מאז 2023, ובעלייה שנתית של 2.9%. רייטמוב מצאה גם כי היצע הנכסים להשכרה בבריטניה ירד לראשונה מאז 2022 אל מתחת לרמתו בשנה הקודמת. לונדון רשמה את הירידה הגדולה ביותר בהיצע מבין האזורים שנבדקו. עם זאת, החברה הדגישה כי בחודשים הראשונים לאחר כניסת החוק השוק עדיין התנהלה בהתאם לדפוסים עונתיים רגילים, ולכן מוקדם לייחס את מלוא השינוי לחקיקה בלבד.

מכירת נכסים - ועלייה במחירים

הירידה בהיצע אינה תוצאה של החוק בלבד. ריבית גבוהה, עלויות משכנתה, מסים, הוצאות תחזוקה ותשואות נמוכות יחסית דוחפים בעלי נכסים למכור כבר מספר שנים. עם זאת, אי-הוודאות סביב החוק האיצה את קבלת ההחלטות אצל חלק מהמשכירים. לפי סאבילס, בשנה שהסתיימה במרץ 2026 הוצעו למכירה ברחבי בריטניה כ-254 אלף נכסים ששימשו קודם להשכרה, כלומר כמעט 700 נכסים ביום. התופעה בולטת במיוחד בלונדון, שבה נכסים שהיו מושכרים היוו כ-30% מכלל הוראות המכירה החדשות, לעומת 13% בבריטניה כולה.

עם זאת, הנתונים שלאחר מאי מציגים תמונה מורכבת יותר. המפטנס דיווחה כי קצב מכירות המשכירים דווקא נחלש לאחר גלי יציאה שהתרחש לפני כניסת החוק. ביוני 2026 משקיעים היו אחראים ל-10.2% מרכישות הבתים, בעוד שנכסים שנמכרו בידי משכירים היוו 9.2% מהבתים שיצאו לשוק. כלומר, קיימת שחיקה

"התוצאה היא שוק דו-צדדי: יותר הגנה למי שכבר מחזיק בחוזה, אך יותר תחרות, בדיקות ומחירים גבוהים למי שנדרש לעבור"

השינוי מורגש גם בבחירת הדיירים. בסקר של התאחדות המשכירים הלאומית, שנערך לקראת הרפורמה, 27% מהמשכירים אמרו שהחמירו את בדיקות הרקע והיכולת הכלכלית, 11% רכשו ביטוח להבטחת שכר הדירה ו-7% דרשו ערבים בתדירות גבוהה יותר. כאשר פינוי דייר שאינו משלם צפוי להיות מורכב ומבוסס ראיות, בעלי נכסים מנסים לצמצם את הסיכון עוד לפני חתימת החוזה. מנקודת מבט של איש נדל"ן, החוק החדש משפר בצדק את הביטחון של דיירים קיימים, אך עלול להקשות דווקא על מי שמחפש בית חדש. דיירים בעלי הכנסה קבועה, היסטורית שכירות טובה, אשראי תקין וערבים חזקים נהנים מיתרון ברור. עצמאים, שוכרים חדשים, מקבלי קצבאות או מי שאין להם היסטוריה אשראי ארוכה עלולים להתמודד עם בדיקות קפדניות ועם פחות אפשרויות. התוצאה היא שוק דו-צדדי: יותר הגנה למי שכבר מחזיק בחוזה, אך יותר תחרות, בדיקות ומחירים גבוהים למי שנדרש לעבור. אם הממשלה רוצה שהחוק יצליח מבלי להחריף את משבר השכירות, הגנה על דיירים לבדה לא תספיק. לונדון זקוקה גם למדיניות שתשאיר בעלי נכסים אחראיים בשוק ותגדיל בפועל את מספר הבתים הזמינים להשכרה.

* לב פרופרטיז: <https://www.nadlan-liverpool.co.il/>

לא לבד בלונדון

קהילת סיינס אברוד מחברת בין חוקרים, אנשי אקדמיה ומדענים ישראלים, ומבקשת ליצור עבורם בית מקצועי וחברתי בתקופה שבה האוניברסיטאות בבריטניה מציבות בפני ישראלים ויהודים אתגרים חדשים

ד"ר אמירה הלפרין, נציגת סניף לונדון בכנס סיינס אברוד בניו יורק: מפגש משמעותי במיוחד עם ראשי אוניברסיטאות ומשרדי ממשלה

משמאל: מנכ"ל סיינס אברוד נדב דואני. ספקנים אמרו שאין בלונדון מדענים ישראלים

מימין: מפגש סיינס אברוד בלונדון

המתנגד לחופש האקדמי ולמסורת המחקר, משתף פרופ' בן-גד. "התשובה הציונית ההולמת היא לעזור ככל שניתן למערך כת ההשכלה הגבוהה בישראל ולטפח כאי של שפיות ומחקר מצטיין, ולהגן עליה הן מפני ה-BDS והן מפני גורמים קיצוניים בממשלת ישראל".

לנוכח תחושת חוסר הביטחון הזו, ב"סיינס אברוד לונדון" מבקשים להשמייע קול ברור: הקהילה כאן, ואתם לא לבד. מעורבות קהילתית היא התשובה הטובה ביותר לפחד ולבידוד. חברי הקהילה עוסקים באופן ישיר בסוגיות של אנטישמיות באקדמיה, בהם ד"ר איתן אורן (King's College), וד"ר אמירה הלפרין, המשמשים כעמיתים במרכז הלונדוני לחקר האנטישמיות העכשווית (LSCSA).

לונדון היא אחת הערים הגדולות והתוססות בעולם, ומרכז עולמי בלתי מעורער לאקדמיה ולמחקר. עשרות אלפי ישראלים ומאות אלפי יהודים מתגוררים בה ורבים מהם פועלים בחזית המדע במוסדות מחקר מובילים ובחברות הייטק בינלאומיות. אולם, לצד הערייה המחקרית הענפה, השנתיים האחרונות הביאו עמן מציאות חדשה ומורכבת בקמפוסים: גלי התנגדות, מחאות סוערות וגילויי שנאה מופגנים כלפי ישראל מצד סטודנטים וסגל כאחד. בתוך הוואקום הזה צומחת קהילת לונדון של סיינס אברוד (Science Abroad) - ארגון המדענים הישראלים בחו"ל. הקהילה הבריטית, שהוקמה בשנת 2023, שועטת קדימה במטרה להוכיח לחוקרים המקומיים שהם ממש לא לבד במערכה. ארגון סיינס אברוד מקיף כיום רשת ענפה של למעלה מ-4,500 חברים ב-300 קמפוסים ברחבי העולם, ומפעיל 41 קהילות בארה"ב, קנדה ואירופה. הארגון נוסד לפני עשרים שנה מתוך צורך ליצור עבור חוקרים ישראלים קהילה תומכת ותחושת בית. בראשית דרכו התמקד בפוסט-דוקטורנטים במדעי החיים (בשל מורכבות התקופה), אך בעשור האחרון התרחב משמעותית ומחבר כיום בין חוקרים ואנשי מקצוע מכל קצות הקשת האקדמית: ממדעים מדויקים והנדסה ועד למדעי הרוח והחברה.

רשת גלובלית במציאות מורכבת

העוצמה הבינלאומית של הרשת בלטה בצורה מרשימה בחודש מאי האחרון, אז קיימה סיינס אברוד בניו יורק כנס מדעי ישראלי. האירוע היוקרתי ריכז 314 חוקרים, למעלה מ-50 ראשי אוניברסיטאות בישראל ונציגים בכירים מהממשלה והקונסוליה. הכנס האיר בדיוק את המציאות של 130 המדענים והמדעניות שהציגו בו את מחקריהם, ובין הדוברים היו פרופ' איתי ינאי (NYU), ד"ר לנה ניופילד (MIT), ד"ר פארה וצראגו-פש (הרווארד) ושירי קולט (אוניברסיטת שיקגו).

ד"ר אמירה הלפרין, שייצגה את קהילת לונדון בכנס, מספרת כי המפגש עם ראשי האוניברסיטאות ומשרדי הממשלה היה משמעותי במיוחד: "הם הגיעו במטרה להכיר אותנו - את החוקרים שחיים במציאות מורכבת. באוניברסיטאות בחו"ל יש כיום התמודדויות לא פשוטות, הבאות לידי ביטוי בחרמות על שיתופי פעולה מדעיים, פגיעה בהתקדמות המחקריות ולעיתים אף איומים פיזיים. המפגש נועד לייצר הקשבה הדדית, להבין את הצרכים בשטח ולבדוק אפשרויות לחזרה לישראל".

בדירה המקומית, הסניף הלונדוני מהווה רשת קהילתית ומקצועית חיונית. הוא מחבר בין עשרות משתתפים פעילים - סטודנטים לתארים מתקדמים, פוסט דוקטורנטים ואנשי מקצוע מהתעשייה - המתמחים במגוון רחב של תחומים, מביולוגיה ועד לכלכלה, בלשנות והנדסה. חברי הקהילה פועלים בטופ של עולם המחקר הבריטי, במוסדות כמו Oxford, Cambridge, Imperial College, King's College, Surrey, Francis Crick Institute, Birkbeck ו-UCL.

מעבר לפיתוח המקצועי, הארגון שם לו למטרה להילחם בתופעת "בריחת המוחות" ולתקן את הגשרים בין המדענים בבריטניה לבין מוסדות המחקר בארץ כדי לאפשר נחיתה רכה בחזרה. אולם, אי אפשר לנתק את הפעילות המדעית מהמציאות הפוליטית הסוערת. חבר הקהילה, פרופ' מיכאל בן-גד (City St., George's, University of London), מהווה דוגמה חיה לקשיים איתם מתמודדים אקדמאים ישראלים. בעקבות אירועי השבוע באוקטובר חווה פרופ' בן-גד קמפיין ממוקד שקרא להתפטרותו בשל שירותו בצה"ל, מקרה שהגיע עד לפרלמנט הבריטי שפרסם הצהרת תמיכה רשמית בו.

"ניסיונותיהם של גורמים בשמאל הרדיקלי, יחד עם תנועות איס-לאמיסטיות קיצוניות, להשליט בכוח סדר יום אנטי-ציוני בבריטניה - הכולל לא רק את שלילת קיומה של מדינת ישראל, אלא גם את שלילת עקרונותיה של כל נוכחות יהודית במרחב התיכון ושל כל ביטויי תרבותי יהודי בגולה - הם חלק ממסע אנטי-אינטלקטואלי

"אנו רואים מקרוב את העשייה המדהימה שיש כאן. המטרה היא להמשיך לפתח את הרשת הזו, ליצור מרחב שיהיה בית מקומי חם לחוקרים הישראלים, ובסיס איתן לשיתופי פעולה מדעיים"

בימים אלה שוקדים על תכנון שורה ארוכה של פעילויות: מפגשי פאנל לא פורמליים, חגיגות משותפות של חגי ישראל, הרצאות ומפגשי מנטורינג, סדרת הרצאות בנושאי יזמות ושיתופי פעולה עם ארגונים מקומיים.

מנכ"ל סיינס אברוד, נדב דואני, נזכר בחיור בימי הראשונים של הסניף: "כשהקמנו את הקהילה בלונדון היו ספקנים שאמרו שאין בעיר מדענים ישראלים. חשבנו שתהיה קהילה קטנה של כ-20 איש, ומסתבר שיש עשרות. השפה, הקרבה הגיאוגרפית ופער השעות המצומצם הופכים את העבודה מול לונדון לקלה ואפקטיבית במיוחד - מבחינתנו זו רק ההתחלה".

כמנהלי הקהילה, אנו רואים מקרוב את העשייה המדהימה שיש כאן בכל יום. המטרה שלנו היא להמשיך לפתח את הרשת הזו, ליצור מרחב שיהיה בית מקומי חם לחוקרים הישראלים, וגם בסיס איתן לשיתופי פעולה מדעיים.

אם אתם חוקרים, סטודנטים לתארים מתקדמים, אנשי אקדמיה או מדעני תעשייה - ישראלים או יהודים המתגוררים באזור לונדון - מקומכם איתנו. הצטרפו אלינו, וביחד נבנה רשת חמה, חזקה ומחברת יותר. להצטרפות ולקבלת מידע נוסף, פנו אלינו:

● london@scienceabroad.org.il

* הכותבים הם מנהלי קהילת סיינס אברוד בלונדון.

זיכרון דרך העדשה

צלם העיתונות, שתיעד את מתקפת 7 באוקטובר ואת המלחמה מאז, מדבר על השליחות, על הניסיון להנכיח את הסיפור הישראלי בעולם, על התערוכה שתוצג בלונדון ועל המחיר האישי: "אני לא מאובחן, אבל אני ב-100% PTSD"

על ידו של זיו קורן מקועקע המספר: 62971023 שזה 6:29 בבוקר, 7 באוקטובר 2023. זהו אחד הקט' קועים שעל גופו, שלכל אחד מהם, לדבריו, יש סיפור. אבל המספר הזה מסמל עבורו רגע שהפך לנקודת מפנה. מאז אותו בוקר, צלם העיתונות, שכבר תיעד

במשך 35 שנה מלחמות, פיגועים, מבצעים צבאיים ואסונות בארץ ובעולם, מצא את עצמו מתעד זירות הרס בדרום, לחימה בעזה, בלבנון ובסוריה, חטופים שחזרו, משפחות, פצועים, בתי חולים ותהליכי שיקום. לדבריו, דבר לא הכין אותו לעוצמת האירועים שהחלו באותו היום.

לקראת ביקורו בלונדון, שבו יציג תערוכה ויישא הרצאה, קורן מספר על המחויבות לתעד, על הצורך להמשיך לספר את סיפורם של הנפגעים והניצולים, ועל המחיר האישי של כמעט שלוש שנים שבהן הוא חי בתוך הסיפור שאותו הוא מתעד.

קיבלת לאחרונה תעודת הוקרה ממועצת העיתונות. מה משמעותה עבורך?

"פרסים ותעודות הוקרה הם דבר נחמד מאוד. זו טפיחה קלה על השכם, שאומרת: אתה עושה, תמשיך כך. אבל צריך לשמור על פרופורציות. זכיתי לאורך השנים ביותר מ-50 פרסים, רובם בינלאומיים. בשנה שעברה זכיתי בפרס Infinity בניו יורק, שנחשב לאחד הפרסים החשובים בעולם הצילום. זו הכרה משמעותית, אבל בסופו של דבר אני חוזר לאותה עבודה. החיים לא משתנים בעקבות פרס. מה שחשוב בעיניי הוא החשיפה. כשהתמונות שלי מוצגות בפני אנשי תקשורת, צלמים ואנשי תעשייה, וכאשר הם שומעים את הסיפורים שמאחוריהן, יש לכך משמעות. זו עוד דרך להביא את מה שקרה כאן לקהל רחב יותר."

אתה מרגיש שיש בעבודה הזאת שליחות?

"חד משמעית. אף אחד לא שלח אותי בבוקר 7 באוקטובר, ואף אחד לא שלח אותי לצלם את מאות אלפי התמונות שצילמתי מאז. בשלוש השנים האחרונות אני מחלק את הזמן בין צילום פיזי בשטח לבין ניסיון למצוא דרכים לפרסם ולהדהד את החומרים. אני מצלם חטופים שחזרו, משפחות, פצועים, תהליכי שיקום, זירות לחימה, אירועים בעזה, בלבנון ובסוריה, וכל מה שהתרחש כאן מאז אותו בוקר."

"אני קם כל בוקר בתחושה שיש היום פריים היסטורי שצריך לתעד, ושאוילי התמונות האלה יילמדו בבתי ספר גם בעוד מאה שנה. אני לא אוהב לומר שאני יוצא לעבוד, אלא לתעד. זו מבחינתי חובה מקצועית ומוסרית להיות שם ולספר את הסיפור למען הדורות הבאים."

מה תפקידו של צלם במציאות כל כך טעונה?

"אני עד ראיה. אני לא פרשן, לא יושב באולפן ולא עוסק בספ' קולציות. אני אומר: הייתי שם, וכך זה נראה. אני ישראלי, פטריט וציני, וחשוב לי לספר את הסיפור. אבל אני לא רואה את תפקידי במתן ציונים לדרג המדיני או הצבאי. יש שאלות קשות ויש מי שיצטרכו לתת תשובות, אבל התיעוד שלי מתמקד בעיקר באדם הפרטי. אני מתעניין באדם שנמצא בקצה השרשרת: במשפחה שאיבדה את ביתה, בפצוע, בחטוף שחזר, בחייל, במפונה ובמי שאיבד אדם קרוב. חשוב לי לתת להם מקום ולשמוע את הסיפור שלהם. במובן מסוים, אני משמש ממבר לסיפורים ולתמונות שלהם. גם במיצג הגדול שהקמתי על גג עזריאלי היה לי חשוב שלא תהיה אמירה פוליטית. זה אירוע שנוגע לכל עם ישראל, על כל גווניו. בעיניי, מה שקרה כאן גדול יותר מפוליטיקה."

מה גרם לך לצאת לדרום בבוקר 7 באוקטובר? לא פחדת?

"פחד חייב להיות. אם אתה לא מפחד בסיטואציה מסוכנת, כנראה שאתה לא מבין את הסיטואציה שבה אתה נמצא. הפחד שומר אותך בפוקוס ומזכיר לך באיזה סדר גודל של אירוע אתה נמצא. ראיתי בטלוויזיה את הטנדר שנכנס לשדרות. באותו רגע לא הבנו בכלל את היקף האירוע ולא ידענו לאיזו סיטואציה מסוכנת אנחנו נכנסים. באותו בוקר נקלעתי להיתקלות עם מחבלים. ירו עלינו, שכבנו על הרצפה והמכוניות רוססו בכדורים. היינו שלוש מכוניות עם צלמים וכתבים, ויצאנו משם בחיים. אתה לא יכול לסכן את החיים שלך בשביל תמונה בעיתון, אבל בשביל תיעוד היסטורי - כן. זה אירוע שהוא לא רציונלי. גם בצילום מלחמה בחו"ל חייבת להיות מעורבות ותחושת משמעות, אבל לצלם את 'החצר האחורית שלי', את הבית שלי, מורכב וקשה הרבה יותר. עם הזמן נוצרו גם קשרים אישיים עם האנשים שתיעדתי. ליוויתי חטופים שחזרו, משפחות ופצועים שעברו תהליכי שיקום ארוכים וקשים. אתה נקשר אליהם ברמה האישית."

"אתה לא יכול לסכן את החיים שלך בשביל תמונה בעיתון, אבל בשביל תיעוד היסטורי - כן"

יש חוט מקשר בין העבודה שלך במלחמה לבין התיעוד בבתי החולים בתקופת הקורונה?

"החוט המקשר הוא טוטאליות. אני לוקח כל משימה בצורה יסודית, עמוקה ומוחלטת ככל האפשר. אבל התקופה הזאת חריגה גם בעוצמות הרגשיות שלה וגם במשך שלה. מדובר בכמעט שלוש שנים של עבודה אינטנסיבית, בלי הפסקה כמעט. יש תחושה מתמדת שאולי אני לא עושה מספיק, שאולי יש עוד סיפור שצריך לתעד, עוד פרויקט שצריך ליזום, עוד דרך שבה אפשר להביא את החומרים לקהל."

עד כמה קשה להביא את הסיפורים האלה לקהלים בינלאומיים?
 "זה הפך למורכב מאוד. סיפורים על ישראל הפכו לפחות פופולריים במקומות מסוימים, וקשה לשכנע כלי תקשורת ומוסדות תרבות לעסוק בהם. נתקלתי במוזיאונים שרצו להציג תערוכות, אבל בהמשך חששו מוונדליזם או מפגיעה בשמם ובחרו לא להציג אותן כפי שתוכנן. אבל זה לא פוגע במוטיבציה שלי. להפך, זה גורם לי להתעקש יותר. יש הרבה דיסאינפורמציה בעולם. יש אנשים שכבר לא זוכרים את 7 באוקטובר, ויש כאלה שמפקפקים במה שקרה. לכן אני מרגיש שיש חובה מקצועית להשתמש בכל כלי אפשרי: תערוכות, ספרים, כתבות, הרצאות, מיצגים ורשתות חברתיות."

אירוע שנוגע לכל עם ישראל. מהתמונות בתערוכה - היום ואז

**"החיים לא משתנים בעקבות פרס"
קורן במעמד קבלת פרס Infinity
בקטגוריית צילום דוקומנטרי וחזותי**

זכות ובהרצאות. בהרצאה בלונדון אני מנסה, בתוך שעה אחת, לספר את סיפור התקופה דרך האנשים שתיעדתי. אני מדבר על הבחירות המקצועיות, על הדרך שבה אני מחליט אילו סיפורים להציב במרכז, ועל הדיאלוג שנדרש כדי שאנשים יאפשרו לי ללוות אותם ברגעים המורכבים ביותר בחייהם. המטרה היא שהסיפור לא ירד מסדר היום, ושימשיכו לראות, לשמוע ולזכור.

ומה יוצג בתערוכה בלונדון?
התערוכה תעסוק בעיקר בפרויקט "אז והיום". קורן חוזר למקור מות שבהם צילם ב־7 באוקטובר ובימים שאחרי ומצלם אותם שוב, מאותה זווית ומאותה נקודת מבט. לצד ההרס יוצגו גם השינויים והתקווה, מתחנת המשטרה ההרוסה בשדרות שהפכה לפארק הנצחה, דרך הבתים שעדיין עומדים שרופים בניר עוז ועד השכונות החדשות שנבנות בבארי. המטרה היא להראות מה השתנה, אך גם להזכיר שהסיפור עדיין לא הסתיים. ●

עדות מצולמת: הסיפורים שמאחורי התמונות

סרקו לרכישת לכרטיסים

ביקורו של קורן בלונדון, הכולל תערוכה והרצאה, מתקיים ביוזמת ההסתדרות הציונית העולמית, בשיתוף שגרירות ישראל וצמח הפקות. מתן בר נוי, נציג ההנהלה העולמית בהסתדרות הציונית בבריטניה ובאירופה, הוקפץ מבית הכנסת לשירות מילואים בצו 8 בבוקר שמחת תורה 2023. לדבריו, כבר בימים הראשונים לאחר המתקפה עלה הצורך לחשוב על היום שאחרי, ועל הדרך לספר את מה שכמעט בלתי אפשרי לתפוס ולשמר את האירועים בזיכרון לדורות. התייעוד של קורן מעניק עדות חזותית לאסון, לנרצחים, לחטופים ולנפגעים, ומאפשר לקהילה הישראלית והיהודית בלונדון לפגוש מקרוב את הסיפורים שמאחורי התמונות.

**חובה מקצועית ומוסרית להיות שם
ולספר את הסיפור. זיו קורן**
צילום: אורן בן חקון

אתה מתעד גם פוסט טראומה ושיקום. איך כל מה שראית השפיע עליך?

"אני לא מאובחן, אבל אני ב־100% PTSD. אני חושב שהרבה מאוד אנשים בישראל אינם אותם אנשים שהיו לפני 7 באוקטובר 2023. כל אחד נחשף לדברים בצורה אחרת, וכל אחד נפגע באופן אחר, אבל זו טראומה שנגעה באוכלוסייה כולה. גם מי שלא פגש חטופים, משפחות או פצועים באופן יומיומי, חי בתוך מציאות של מלחמה, אذעקות, טילים ומקלטים. היו ילדים ששהו במקלטים במשך שבועות. זו הייתה תקופה מפחידה. כשיש אירוע, אני יוצא החוצה לתעד ולא נכנס למקלט. זה חלק מהמקצוע ומההבחירה שלי. אני צלם כבר 35 שנה. התחלתי באינתיפאדה הראשונה, עברתי את שנות הפיגועים, את מלחמת לבנון השנייה, מבצעים בעזה, ההתנתקות וליווי יחידות מיוחדות. אבל גם עבורי, התקופה הזאת שונה מכל מה שהיה קודם."

ספר על שני הספרים שהוצאת.

"הספר הראשון נקרא 'שבעה באוקטובר'. התחלתי לעבוד עליו בפברואר ובמרץ 2024, כשהמציאות עוד השתנתה כל הזמן ולא היה ברור לאן הדברים הולכים. היו ימים שבהם עבדתי על הספר, יצאתי לצלם, חזרתי והחלפתי תמונות שכבר בחרנו, כי בכל יום נוצרו חומרים חדשים שהרגישו חיוניים. הספר יצא ביולי 2024. הוא כולל את בוקר 7 באוקטובר, את הימים שאחרי, את הקיבוצים שנפגעו, את מסיבת נובה, את שובם של חטופים בעסקאות הראשונות ואת פעילות צה"ל בעזה, כולל תיעוד מהלחמה ומהמנהרות. הספר השני, 'השיבה באוקטובר', ממשיך את ציר הזמן מהמקום שבו הסתיים הראשון. הוא עוסק במאבק משפחות החטופים, בשובם של החטופים, בזירות שנפתחו בהמשך בלבנון, בסוריה ובעזה, וכן בפצועים, בשיקום ובפוסט טראומה. הייחוד של הספרים הוא שהסיפורים כתובים בגוף ראשון. אנשים רבים שתיעדתי כתבו בעצמם על חייהם ועל מה שעברו. היה לי חשוב שהקול שלהם יהיה נוכח, ולא רק המבט שלי כצלם."

דיברת על "ספר לבן" בעתיד. מה יהיה בו?

"הספר הראשון שחור, השני אפור, והשלישי יהיה שיום אחד יהיה גם ספר לבן. הוא יעסוק בתקווה, בשיקום, בחזרה לשגרה, בתקווה, אולי גם בשלום עם השכנים ובעולם טוב יותר. אני מקווה שלא נצטרך לחכות לו יותר מדי זמן."

על מה אתה עובד עכשיו?

"אני ממשיך לתעד גם את ההרס וגם את הבנייה מחדש. אני מצלם שכונות שנהרסו בקיבוצים לצד שכונות חדשות שנבנות. אני ממשיך ללוות חלק מהחטופים שחזרו ואת המשפחות שפגשתי לאורך הדרך. לאחרונה צילמתי את עומר שם טוב לכתבה ואת גיא גלבוש דלאל עבור ספר שהוא כותב. במקביל אני עוסק במיצג הגדול בעזריאלי, בהשקת הספר החדש, בתע"

המואזין היהודי יוצא לאור

צילום: אראל בורנשטיין

ספרו של קובי פרחי, שתורגם לאנגלית, מספק לקוראים הבריטים היכרות עמוקה יותר עם המצב המורכב של מה זה להיות ישראלי ויהודי. הוא מאמין שהספר יכול ליצור שינוי, ממש כמו שעשה בעולם המוזיקה. ראיון עם סולן להקת אורפנד לנד

עים, אנשים בכלל, כאלה שלא יכולים לחזור למדינה שלהם. בעטיפת הספר חשבתי שראוי שזה יהיה, כי אני רוצה שהסיפור שלי יגיע מעבר לישראלים, שיקראו אותו מוסלמים, ערבים וגם פרוילסטינים שמפגינים נגד ישראל. אני חושב שזה מתאים מאוד לאנשים לשמוע על סיפור של משהו שנוגד לתוך הסכסוך הזה. כמעט ואין מוזיקאים שהתעסקו בסכסוך כמו שאני התעסקתי בו. זאת אומרת, אנחנו חיים היום בעולם של להקות כמו 'ניקאפ' ו'בוב וילן'. אפילו דיוויד דריימן מהצד השני, של להקת 'דיסטרבד'."

פרויקט חייו של קובי פרחי הוא להקתו הישראלית "אורפנד לנד", שאותה אודי אוסבורן הכתיר כ"להקת המטאל הטובה ביותר שיצאה מהמזרח התיכון". בגלגולה הראשון הוקמה הלהקה ב-1991, ומאז חברה יוצרים מוזיקת אוריינטל מטאל, שמשלבת מנגינות וכלים מזרח-תיכוניים בשירים העוסקים בטקסטים דתיים ומיתולוגיים. קובי הוא הסולן. "התחלתי מצווחות וג' ראולים, אבל אז קלטתי שאני גם יכול לשיר", הוא מספר בראיון מיוחד לעלונדון. הלהקה שחררה עד היום שישה אלבומים וקיבלה פרסים נחשבים, בין היתר על מאמציה לקידום השלום דרך המוזיקה שלה.

חברי הלהקה שיתפו פעולה והופיעו עם להקות ואמנים מוסלמים ופולסטיניים, וסחפו אחריהם עדת מעריצים במדינות ערביות ומוסלמיות, אבל מאז 7 באוקטובר הכל השתנה. "פעם הייתי הולך ברחוב בטורקיה כמו סלב. היום אני לא יכול לדרוך שם", קובי אומר. הוא החליט להתמקד בפרויקט לא פחות חשוב בתחום יצירתי אחר, שאליו הוא מקדיש את זמנו בימים אלה: תרגומו והפצתו של הספר האוטוביוגרפי על חייו ועל הלהקה. הספר כבר יצא לאור בעברית ב-2025 בשם "לילה טוב ארץ יתומה", הביטוי שבו נהג לחתום את הפוסטים שלו בפייסבוק וברשתות החברתיות. במהדורה האנגלית הוא נקרא The Jewish Muezzin.

"הייתי קורא לזה 'המואזין היהודי' גם בעברית", אומר קובי. "אבל אני חושב שבארץ, עם כל הפוסט-טראומה שיש לנו אחרי ה-7 באוקטובר, דברים שפעם הייתי עושה, היום אני לא עושה. למשל, בספר באנגלית אני מצולם עם הכאפיה, מה שהיה חלק מהמופיע שלי במשך יותר מ-30 שנה. ובארץ, זה מטרגר אנשים. אני בכלל הרי הורדתי אותה מהמבנה."

"הצטלמתי עם כאפיה כבר ב-1994", ממשיך קובי, "לפני שהדבר הזה הפך להיות טרנד עולמי והמוצר הכי נמכר בעלי אקספרס. קיבלתי דברים הרבה יותר חתרניים בחזרה. קעקו"

חברי הלהקה שיתפו פעולה והופיעו עם להקות ואמנים מוסלמים ופולסטיניים, וסחפו אחריהם עדת מעריצים במדינות ערביות ומוסלמיות, אבל מאז 7 באוקטובר הכל השתנה

נתת לדיוויד דריימן זמן במה בספר. זה הרגיש קצת כמו סגירת חשבונות.

"הדברים שאני כותב עליו בספר הם בעקבות דברים שהוא עשה. אני יושב ואוכל איתו ארוחת ערב ביפו, ואז לאחר כמה זמן הוא פתאום חושב שאני שמאלני מדי ומעיף אותי מרשימת החברים שלו. או שאני מוציא את העטיפה של האלבום All Is One ואז הוא טוען שאני מחקה אותו. הבעיה אף פעם לא הייתה שלי איתו, אלא שלו איתי. אבל הדבר שבאמת הרגיו אותי זה שסימה גלנטי, זמרת מאלאיי, שאלה אותו למה הוא לא משתף את השיר שלה. היא ביקשה ממנו לשתף אותה, והוא ענה שלא יעשה את זה כי אני מופיע בשיר, וכי אני אוהב את הקהל שלי בטורקיה יותר ממה

הכתיר אותם ללהקת המטאל הטובה ביותר
שיצאה מהמזרח התיכון. אוזי אוסבורן יחד עם
אורפנד לנד (שחימו אותו בהופעה בישראל)

צילום: עמוד הפייסבוק של הלהקה

לא סיפורים
רגילים. כריכות
הספר באנגלית
ובעברית

“מי קבע שדרך החרם תשיג תוצאה יותר טובה מאשר מה שאני עושה? זה חייב לצאת ולספר את הסיפור הזה, כי הוא הסיפור הכי מופלא של הכוח של המוזיקה שאני מכיר”

חזק שחייבים לספר אותו. גם נגד תנועת החרם, גם על הכוח של המוזיקה. ואני חושב שאין סיפור כזה בעולם המוזיקה. “אני בא ומציג משהו אחר. אם אתה משכפל את מה שהמוזיקה שלנו הצליחה לעשות בחזקת מיליונים, אז פתרת את הסכסוך. עד כדי כך. יצירת חברויות ואחוה ופתרת את הסכסוך. אם אתה משכפל את מה שרוג'ר ווטס עושה וחבריו מאחוריו, אתה רק מעמיק את הקרע, את השסע, את האנטגוניזם ואת המלחמה, ואתה רק גורם לאנשים לרצות עוד יותר לזרוק אחד על השני פצצת אטום. כי אתה אפילו לא מנהל ביניים דיאלוג, אתה פשוט מחרים.”

למה אתה חושב שמוזיקאים עושים את זה, מתוך אידיאולוגיה או שהם סתם רוצים עוד כסף ומעריצים?

“כשאתה לוקח אנשים כמו ווטס, ‘ניקאפ’, ‘מאסיב אטאק’, ‘בוב וילן’ וכדומה, אני חושב שהם לא מודעים לזה שבתוך התת-מודע שלהם משהו אובססיבי מזיז אותם. זאת אומרת, אנטישמי לא קם בבוקר ואומר ‘אני אנטישמי’. הוא חושב שהוא עושה טוב בעולם, נכון? היתר חשב שהוא עושה טוב בעולם כשהוא קם בבוקר. הוא לא אמר ‘אני היטלר הצורר הכי גדול בעולם, הרשע

המשך בעמוד הבא >>

שאני אוהב את בני עמי.”

“הוא אמר את זה בתקופה שאני מקליט שירים עם קולות של חטופים שנרצחו: יותם חיים, עדן ירושלמי. הקלטנו ביצוע לגברים בוכים בלילה, שמדבר על הלומי קרב. שני מעריצים שלנו נרצחו בטבח. זה היה הדבר שמבחינתי היה חציית קו, וזה הלבנת פני חברך ברבים. זה מאוד לא פופולרי להעביר עליו ביקורת, כי בימים כמו שלנו, שיש המון אנטישמיות וישראלים מרגישים מאוד מנוגדים, להעביר ביקורת דווקא על מישוה פרו-ישראלי זה לא הכי פוליטיקלי קורקט. אבל אני חושב שהוא קרינ'ג. הוא לא חי בישראל, הוא טוען שאני חקין... אז זה היה יותר להעמיד אותו במקום. אף פעם לא תקפתי אותו. כל מה שאני עושה זה בסך הכל התגובה שלי להתקפות שלו.”

הכוח המופלא של המוזיקה

חוץ משם הספר, יש עוד שינויים שערכת במיוחד לגרסה האנגלית?

“הרבה דברים שרלוונטיים לקורא ישראלי לא רלוונטיים לקורא בריטי. נגיד, בספר בעברית רשום: ‘עברתי לפלורנטין, באותה תקופה גרו שם הדג נחש ודודו טסה’. אלה דברים שאני מוריד. יש משהו אחד שהוספתי בדיאלוג עם הלהקה פלסטינית: אנחנו נמצאים בסיבוב הופעות ומדברים בינינו על המצב, ואני שואל את החברים שם: ‘אם הסכסוך שלנו היה עם העיראקים, מישוה היה שומע על הסכסוך הזה? מישוה היה מתעסק? רוג'ר ווטס היה הולך על ‘בויקוט עיראק’ באותה עוצמה? בספר כתוב שהם אומרים שאין ספק שאם האויב שלנו היה העיראקים אז אף אחד לא היה שומע על זה, ואז הם מוסיפים שאפילו המשורר הפלסטיני הלאומי מחמוד דרוויש אמר את זה פעם. אז זה דבר שהוספתי, כי זה נורא חשוב לראות פלסטיני שיודע להסתכל על התמונה בעיניים מפקחות ולהודות באמת הפשוטה: שיש אובססיה וחוסר פרופורציה בעיסוק בסכסוך הזה, גם בגלל שיהודים קשורים אליו. אחר כך אני מציג מישוה בספר שיש לו קעקוע של מחמוד דרוויש על היד, וקעקוע שלי על היד השנייה. אלה דברים מטורפים. אין להקה שיש לה דברים כאלה.”

מה גרם לך לכתוב את הספר?

“חברים שהייתי מספר להם את הסיפורים שלי היו אומרים לי: ‘תקשיב, זה לא סיפורים רגילים. אתה, יהודי, נכנס לטאג’ מהאל, שר את שירת המואזין, אתה מואזין יהודי, אתה עושה דברים מטורפים, נעצר על ידי המשטרה. זה לא סיפורים שכל אחד עובר. לכתוב את זה’. אז הייתי עונה להם: ‘אין אני אכתוב?’ אמרו לי: ‘ככה, כמו שסיפרת לנו’. אז לפני 17 שנה כבר התחלתי לכתוב, אבל לא באמת הבנתי מה אני עושה עם זה. הייתי מאוד עסוק בסיבובי הופעות בעולם, כתבתי למגירה. ואז, כשהציעו לנו את סיבוב ההופעות האחרון ב-2024 ותנועת החרם של ברצלונה ניסתה לבטל לנו את ההופעה, כתבתי מיילים למנהל של המועדון. ישבתי במשך שבוע, וכל יום כתבתי לו סיפור אחר מהספר.”

בעקבות המיילים קובי הגיע לתובנה. “חשבתי: רגע, אני בעצם כותב לו את הממואר שלי. אם הספר היה בחוץ, הייתי שולח לו את זה פשוט מאמזון עם הפנייה לעמודים. הייתי אומר: ‘תשמע, יש פה 400 עמודים. מול ה-BDS, בוא תראה מה עשיתי. שית' פתי פעולה! 10 פעמים עם פלסטינים, עשיתי חמישה סיבובי הופעות עם להקות של מוסלמים. אצלי זה אג'נדה ודרך חיים. למה להחרים?’

“אני יכול להראות לך דברים שקרו כתוצאה מהשיתופי פעולה שלי. תראה, הפלסטיני הזה קעקע את הטקסט שלי על היד. שמעת פעם על דבר כזה? שפלסטיני מקעקע טקסט של ישראלי או שיר ישראלי על היד? והוא לא היחיד. עוד קיעקעו את הלוגו שלנו. ורקדנית מלבנון מניפה איתנו דגלים ולא חוזרת הביתה. סיפרתי לו את כל הסיפורים ואז אמרתי לו: ‘מי קבע שדרך החרם תשיג תוצאה יותר טובה מאשר מה שאני עושה? זה חייב לצאת ולספר את הסיפור הזה, כי הוא הסיפור הכי מופלא של הכוח של המוזיקה שאני מכיר, גם אם אני לא אובייקטיבי’.”

אובססיה לא מודעת

קובי מספר שבדקות הסיפורים ששלח למנהל המועדון בברצלונה הם הצליחו לנצח את ה-BDS. “כמה ישראליים מצליחים לנצח את תנועת החרם, או בכלל טורפים? תנועת החרם, ברגע שהיא מהלכת אימים, אנשים פשוט מעדיפים לא לגעת בה. אני באתי והראיתי דרך אחרת, ואז הבנתי שהסיפור הזה הוא סיפור מאוד

“לא כולם יכולים להתחבר למטאל, אבל לסיפור של הלהקה אין את תקרת הזכוכית הזו. הוא סיפור שגם עקרת בית בברמינגהם יכולה לקרוא”

זהו. אורפנד לנד קיימת, ממשיכים עם ההופעות בישראל כל הזמן, ואני סביב הספר. יש עוד שפות: הוא עכשיו הולך לצאת בערבית. **אתה עדיין מקבל תגובות ממעריצים בעולם?**

“אני מקבל כל הזמן תגובות, גם מטורקיה וגם מהעולם. עדיין מגדפים אותנו ונכנסים בנו, אבל זה כבר מה שנקרא חלק מה עבודה. גם מגדפים אותי בישראל לפעמים כי הצטלמתי עם כאפיה. Hate will hate.”

יש עוד חלומות שלא הגשמת?

“כן, עדיין לא חייתי בשלום. הגעתי עד למלבורן, לטוקיו, לבייג'ין, לכל ארצות הברית, לכל דרום אמריקה, אבל לא הגעתי לדמשק, לביירות, לקהיר ולרמאללה. והדברים האלה הם הכי חשובים. זאת אומרת, הייתי מוותר על מלבורן בשביל להופיע ברמאללה. הייתי מוותר על בייג'ין בשביל להופיע בדמשק. הדברים האלה הם חלומות שעדיין לא התגשמו.”

“שהשפויים יתפסו את המושכות ויעשו פה שלום: זה דבר שעדיין נותר בגדר חלום, ואני מסיים ככה את הספר, כשאני מצטט את 'אלוהים שלי' של עוזי חיטמן: 'לא היה מלאך ולא היה שלום, הוא מזמן הלך, ואני עם החלום'. שזה גם השיר הראשון שהקלטתי, אתה יודע, שסוגר את הכל, כי אני פותח את הספר עם 'אלוהים שלי', רציתי שתדע'. אז זה הדבר שעוד לא קרה. השגתי דברים מטורפים, ועדיין, אני מרגיש כמו דון קישוט.” ●

*** את הספר “לילה טוב ארץ יתומה” אפשר לרכוש באתר “עברית”. יש גם גרסת שמע, שאותה קובי מקריא בקולו וגם שר (מומלץ).**

לילה-טוב-ארץ-יתומה/37794/product/37794
את הגרסה באנגלית אפשר להזמין מהאתר:
<https://lemonsoul.com/product/the-jewish-muezzin/>

הופעות אורפנד לנד בלונדון:

5 באוקטובר ב-The Water Rats
<https://dice.fm/event/v32dg7-kobi-farhi-5th-oct-the-water-rats-london-tickets?lng=en>

11 באוקטובר ב-JW3
<https://www.jw3.org.uk/whats-on/uk-book-launch-the-jewish-muezzin-by-kobi-farhi-c3b1>

6 באוקטובר
השקה לחברי IBC ואורחים (בעברית).

האולטימטיבי". אפילו הוא חשב שהוא עושה טוב. אז הם חושבים שהם עושים טוב. הם כמו כוכבים על פרובוקציות. הדבר הזה הוסיף להם מאות אלפי עוקבים והמון מעריצים, וכאילו קידם את הקריירה שלהם, אבל לא בעזרת שירים. זאת אומרת, הקריירה שלהם התקדמה לא בעזרת מסרים או טקסט. אנחנו בנויים על המסרים שלנו, על הטקסטים ועל האלבומים שלנו. זה מה שבנה את הלהקה שלי.”

אתה אומר שיש להם דעות, אבל הם בעצם לא מביעים אותן בשירים שלהם.

“הם עושים המון פרובוקציות, והם לא באמת אנשים שמכירים את המורכבות של הסכסוך. אני אפילו לא יודע אם הם אי פעם היו באזור. אמפתיה לקורבן, לצד שסובל, אני יכול להבין. אבל הפרופורציה וההתעלמות המוחלטת מכך שיש גם קורבנות בצד הישראלי, שיש כאב בצד הישראלי, היא לדעתי לא פחות מפשע. זה מאוד פופולרי, זה מאוד טרנדי לעשות את זה. אבל אתה שם לב שהם לא עשו את זה כשהייתה מלחמת אזרחים בסוריה. הם לא עשו את זה כשהרעיבו 80 אלף ילדים בתימן. הם לא עשו את זה כשנהרגו 26 אלף ילדים בסוריה במלחמת האזרחים. קשה לי למצוא סיבה למה להתעסק כל כך הרבה בדבר הזה ולא, נגיד, בכמות הנשים שנרצחות על כבוד המשפחה בעולם המוסלמי. אלפי נשים נרצחות כל שנה, ואף אחד לא צועד עבורן בלונדון. “אני עשיתי את זה עם המוזיקה. היחידים שיכולים להשתוות לזה אלה האומנים של תנועת “נואבה קנסיין” בדרום אמריקה: אמני מחאה, אנשים שכתבו שירי מחאה, אנשים ששינו את העולם עם שירים ועם מוזיקה. זה יכול להיות ג'ון לנון עם Imagine. זו הדרך, ככה אני מאמין. ולכן אני גם חושב שהספר הוא חשוב, כי אני חושב שלא כולם יכולים להתחבר למטאל, אבל לסיפור של הלהקה אין את תקרת הזכוכית הזו. הוא סיפור שגם עקרת בית בברמינגהם יכולה לקרוא.”

“אתה יודע, יש לי קעקוע של המוזיקאי הצ'יליאני ויקטור חרה, שהיה מוזיקאי מהפכן בצ'ילה. יש לי את כל התקליטים שלו. עכשיו, להגיד לך שאני מת על כל השירים שלו? חלק כן, חלק לא. אבל הסיפור והמסרים שלו, זה בדיוק אותו דבר.”

לא להתעסק עם המסר של אורפנד לנד

מה צפוי בהופעות הקרובות בלונדון?

“אני עושה שני אירועים: אירוע השקה מוזיקלי ב-5 באוקטובר במועדון “וטר ראטס” בלונדון, שם אני מארח חברים: גבע אלון, שגם ייתן כמה שירים שלו וכנסים כמה שירים בידך, ומירה עוואד, שגרה בלונדון. זאת תהיה מעין השקה מוזיקלית. בנוסף לזה, ב-11 באוקטובר אני עושה השקה ב-JW3 יחד עם קית' קאהן-האריס. אנחנו הולכים לעשות שיחה מאוד עמוקה על כל הסיפור עם מצגת ותמונות, ובין לבין אני גם אבצע שירים. אז אלה בעצם שני אירועים שבשניהם אני משיק את הספר ויהיה בהם המון אינפורמציה, מדיבורים עד לשיירים, וכמובן חתימות על הספר, הקדשות ודברים כאלה.”

“אני מכיר ישראלים שקונים עכשיו את הספר באנגלית לכל מיני אנשים שהם חושבים שכדאי שיקראו אותו בלונדון. זה גם כן משהו שמאוד הייתי רוצה שיקרה: שאנשים פשוט יקנו את זה למישהו אחר.”

יש איזו קריאה להחרים את ההופעות?

“נכון לרגע זה לא שמעתי על קריאות להחרים. אני יכול להגיד לך שאני לא מאלה שמתקפלים. זאת אומרת, אם אתם רוצים לבוא ולנסות להחרים, או שאתם מעוניינים לנחול הפסד נוסף במלחמה שלכם עם ה-BDS, אני יהיה מספיק בשביל להגיד את זה: תנסו להתעסק עם המסר של אורפנד לנד. כי אורפנד לנד מציגה משהו הרבה יותר חכם וחזק מהחרם, ומוזיקאים לא צריכים להחרים. אז בינתיים לא שמעתי על ניסיונות כאלה, אבל עוד מעט יוצא ראיון בדיילי טלגרף סמוך ליציאה של הספר, אז יכול להיות שככל שיהיה יותר יחסי ציבור, בסוף זה יגיע אליהם. אבל אהלן וסהלן.”

יש עוד חלומות להגשים

מה קורה עכשיו עם אורפנד לנד?

“כרגע הפעילות שלנו ירדה בעולם בעשרות אחוזים. בהתחלה נלחמתי בחרם, אחר כך כבר הפסיקו להזמין. פשוט אמרו שלא כדאי לגעת בזה עכשיו. עסקית, אפילו לא מניעים אנטישמיים. מצד שני, גם לא הוצאנו אלבום כמה שנים. אני כרגע מתרכז בספר, כי אני חושב שהסיפור של הלהקה יותר חשוב בטיימליין

למה שפלסטיני יקעקע על היד שלו שיר של להקה ישראלית? מדוע מעריצי הלהקה נזרקו לכלא ואיך קרתה תופעה כל כך מטורפת ללהקה ישראלית בעולם הערבי?

הסיפור הישראלי שלא יאמן - עכשיו בספר הבכורה של קובי פרחי, סולן להקת אורפנד לנד. זהו סיפורו של מסע יוצא דופן: להקה ישראלית שהפכה לתופעה היסטורית בעולם הערבי, חצתה גבולות, שברה מחסומים ויצרה חיבור בלתי צפוי בין תרבויות דרך המוזיקה.

בספר The Jewish Muezzin מספר קובי פרחי את הסיפור שמאחורי התופעה, על המפגשים, האתגרים והאירועים שהפכו את אורפנד לנד ללהקה ישראלית עם קהל מעריצים עצום דווקא במדינות ערב.

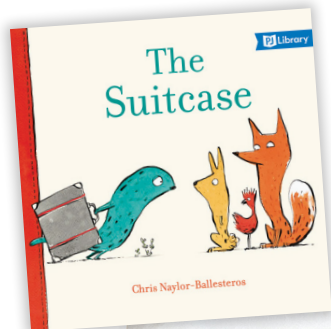
כאן ניתן לרכוש במכירה מוקדמת עותק חתום של הספר.
קוד קופון והנחה מיוחדת של 10% - Kobi10.
סרקו את קוד ה-QR והזמינו עכשיו.

LEMON SOUL.com

מה נארוז לשנה החדשה?

ראש השנה ותחילת שנת הלימודים הן הזדמנות לעצור ולחשוב: אילו זיכרונות, ערכים ומסורות ניקח איתנו

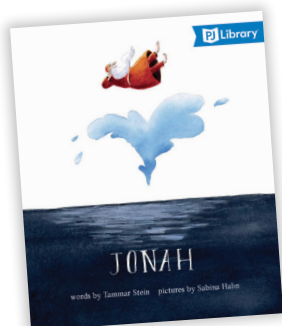
יש משהו מיוחד בלבוש פריט חדש לכבוד החג, הכפתורים שעדיין נוקשים, הנעליים שעוד צריך "לשבור", והתחושה שהיום הזה שונה. בין אם אתם בני ארבע או שמונים, חילונים או דתיים, כולנו מכירים את ההתרגשות: אפיית חלה, ארוחת ערב עם חברים או תפוח בדבש. כל אלה הופכים למסורת, והילדים יזכרו את הריחות בבית כמו שאתם זוכרים מבית אבא ואמא - גם אם חלק מהמאכלים נקנו במאפייה בלונדון. הרגעים הקטנים האלה בונים זיכרונות שנשארים איתנו.

לצד ההתרגשות מגיעה גם תחושת אחריות והרצון להעביר לדור הבא חיבור למסורת. מאז 7 באוקטובר, ב-PJ Library פוגשים יותר ויותר הורים שמבקשים לטפח אצל ילדיהם גאווה בזהותם הישראלית והיהודית. הארגון מציע ספרים איכותיים, רעיונות לפעילויות ומשאבים המלווים את המשפחה, כדי לעודד שיח בבית ולחזק את הקשר לערכים של חברות, סביבה ומנהגים יהודיים בעולם. ספרים הם הדרך שבה מתחילות השיחות החשובות. סיפור לפני השניה מוביל לשאלה, לזיכרון משפחתי או לשיחה על ערכים. דרך העלילה, ילדים פוגשים רעיונות מורכבים - מהי חברות, קבלת השונה ואחריות כחלק מעם בעל היסטוריה עשירה. עבור הורים, זו הזדמנות ליצור זמן איכות משותף.

קוראים ומפליגים בדמיון: ספרי החג

לקראת החג יקבלו בני 5-6 את הספר "המזוודה" (The Suitcase) מאת כריס ניילור-בלסטרס. זהו סיפור פשוט על זר עם מזוודה ישנה, שמזמין לשאול: מה אנחנו נושאים במסע החיים, ומה נרצה להעביר הלאה?

בני 7-8 יקבלו את "יונה" (Jonah) מאת תמר שטיין ובאירוריה של סבינה האן - עיבוד לסיפור המוכר על יונה המנסה לברוח משליחותו. הסיפור מזכיר שלכל אחד יש קול ייחודי ותפקיד בעולם. אם "המזוודה" עוסקת במה שקיבלנו בירושה, "יונה" מזמין לחשוב מה נעשה איתה.

רגעים נרצה לקחת איתנו? הילדים יגלו שהדברים היקרים ביותר אינם נכנסים למזוודה כלל. שנה חדשה מביאה איתה סקרנות, תקווה והזדמנות ליצור זיכרונות חדשים. זו המתנה הגדולה ביותר לילדינו: הידיעה שבכל שנה מחכה להם מקום בטוח של משפחה וקהילה.

*** שנה טובה ומתוקה! PJ Library מעניק ללא תשלום ספרים עטורי פרסים למשפחות עם ילדים בגילאי 0-8. להצטרפות ולקבלת ספר מדי חודש: סרקו את קוד ה-QR היכנסו ל-pjlibrary.org.uk**

פעילות משפחתית במזוודה

בהשראת "המזוודה", בקשו מהילדים לצייר מזוודה ולחשוב מה היו רוצים לארוז לתוכה: קול שופר, מתכון אהוב, זמן עם סבא וסבתא, או חיבוק מאמא ואבא. בתום החגים, חזרו אל הציור והוסיפו את מה שרציתם לזכור: מה הצחיק, מה ריגש, ואילו

עוגיות דבש וקינמון - מתכון ידידותי לילדים מבית PJ Library

מתכון פשוט שהילדים יכולים להכין כמעט בעצמם, שדיגו הדבש שלו מביא איתו את הריח המתוק של ראש השנה.

אופן ההכנה פשוט ומהיר:

להכנת העוגיות תזדקקו ל:

- 225 גרם קמח לבן
- ½ כפית אבקת אפייה
- קורט מלח
- 100 גרם חמאה קרה ללא מלח (חתוכה לקוביות)
- 75 גרם סוכר דק (Caster Sugar)
- חלמון ביצה אחד
- 2-1 כפות מים קרים
- 3 כפות דבש נוזלי (ועוד מעט לדיגוג)
- כפית קינמון טחון.

מחממים תנור ל-170°C (או 150°C בתוכנית טורבו / Gas Mark 3). בקערה מפוררים באצבעות את החמאה לתוך הקמח, אבקת האפייה והמלח עד לקבלת מרקם פירורים, מוסיפים את הסוכר ומערבבים. מוסיפים את החלמון וכף מים קרים ומערבבים לבצק רך (אם צריך, מוסיפים עוד מעט מים), עוטפים ומקררים במשך 15 דקות. לאחר מכן מרדדים את הבצק לעובי חצי סנטימטר, קורצים צורות ומניחים על תבנית מרופדת בנייר אפייה. מערבבים 3 כפות דבש עם הקינמון, מברישים את העוגיות לפני האפייה ואופים 12-14 דקות עד להזהבה קלה. כשהעוגיות עדיין חמימות, מברישים אותן בשכבת דבש נוספת ומניחים להן להתקרר.

קריאת כיוון

תנועת הצופים באירופה מעניקה לילדי הישראלים בתפוצות זהות גאה ומצפן ערכי

נציגי שבטי הצופים העולמי מרחבי העולם בוועידה השנתית שעסקה באנטישמיות
צילום: ליאור רז

כשאני מבית לאחר על ארבע השנים שלי כשליח המרכז ומנהל אזור אירופה, אני נזכר בזהות המורכבת של המר שפחות שלנו. לחיות בתפוצות כמשפחה ישראלית הוא תמיד ריקוד עדין, אך מאז אירועי 7 באוקטובר והתקופה המורכבת שעוברת על ישראל, הוא הפך לטלטלה טעונה. הילדים גדלים בבתי ספר מקומיים ומנהלים שגרה אירופית, אבל הלב והמחשבות נמתחים תמיד בין המדינה המאמצת לבין הבית בישראל. כשהמציאות סוערת והשיח הציבורי מתוח, קל להרגיש אובדן דרך. דווקא אז החינוך הבלתי פורמלי הופך למצפן קריטי. ראיתי זאת ברשת הקהילתית של התנועה, במדיטציה ועד יוון. צופים אירופה הייתה ותמשיך להיות בית חם ומחבק לכל ישראלי וישראלית בתפוצות. שמעתי לא אחת מחניכי השכבה הבוגרת משפט שמנסח הכול: "בשביל החברים בבית הספר המקומי אני תמיד 'ישראלי', ובשביל המשפחה בארץ אני 'זה שגר בחו"ל'. השבט הוא המקום היחיד שבו אני פשוט אני, בלי לתרגם את עצמי ובלו להתנצל". השבט אינו עוד כיתת לימוד, אלא פלטפורמה חברתית חיה, שבה הנוער מחנך את הנוער, פוגש חברים מכל הקשת, דתיים וחילוניים, בעלי תפיסות ורקעים שונים, ולומד שכולם שונים אך שווים. הקסם הזה אינו קורה בחלל ריק. כאן נכנס תפקיד ההורים. הבחירה לבקש עבור הילדים עוגן ישראלי, לרשום אותם לשבט, להתנדב בהנהגת ההורים ולהסיע אותם מדי יום ראשון אינה עניין טכני, אלא אמירה חינוכית ואקט קהילתי. אתם שותפים ביצירת קהילה ישראלית תומכת, מעורבת ומלוכדת בלב אירופה. חלק מסוד הקסם של התנועה הוא הדרג המתנדב שלה, ראשי שבטים,

גזברים והורים, קסם שעובר מאב לבת ומאם לבן. במציאות שבה השיח מחוץ לשבט מקצין, התנועה ממשיכה לפעול כמרחב ערכי, בארץ ובתפוצות. היא מעניקה לילדים מצפן המבוסס על עשר מידות הצופים ועל חמישה עוגנים חינוכיים: צופיות והתנסות מעשית; זהות יהודית ישראלית גאה; דמוקרטיה, סובלנות ודיאלוג; אחריות חברתית ותרומה לקהילה; וכישורי חיים, חוסן, ביטחון עצמי ומנהיגות. החינוך הבלתי פורמלי אינו מסתיים בתיכון. הערכים הופכים למעשים במשלחות זיכרון ומורשת, בשנת שירות ובמכינות, בעלייה לישראל ובגיוס לצה"ל מתוך ציונות אקטיבית, ובהובלת תאים ישראליים באוניברסיטאות ובמאבק באנטישמיות בקמפוסים. זהו מקום שמאפשר לשאול שאלות ולמצוא שייכות כשהעולם מסביב מערער. דרך הפעילות והאחריות המשותפת לומדים לא רק לדבר על ערכים אלא לחיות אותם: להושיט יד, להוביל, להקשיב, לשמור על קשר עם ישראל ולבנות עתיד משותף, בטוח וטוב יותר לכולנו, כאן ובארץ. התנועה מפתחת פלטפורמות גם לבוגרים ולהורים, כי הדזיקה והקהילתיות אינן נגמרות. כשאתם שולחים את ילדיכם לתנועת הנוער, אתם מעניקים להם מצפן מוסרי, זהות גאה ובית חם שילוו אותם כל החיים. דווקא עכשיו, צופים! ●

מעוניינים בפעילות חינוכית לילדכם? רוצים להצטרף לצופים? מוזמנים לפנות אלינו בכתובת האימייל: Info-europe@israelscouts.org

הבית הישראלי של משרד העלייה והקליטה לכם

שנה טובה ואתיקה

הבית הישראלי של משרד העלייה והקליטה מספק ייעוץ והכוונה למתעניינים באפשרויות השיבה ארצה ומעניק ליווי אישי בתכנון חזרה.

בנוסף הבית הישראלי שומר על קשר עם הקהילה הישראלית ע"י קיום אירועים בהם ניתן ביטוי לזהות הישראלית, בסביבה דוברת עברית.

רוצים לקחת חלק בפעילות שלנו?
 חפשו אותנו בפייסבוק: Israeli House London
 ובמייל: israelihouse@london.mfa.gov.il
 טלפון: 020-7957-9554

בין זמן למקום

בינה מלאכותית, נבואה וחמשירים - יואב אבני מביא את שעוני נוכחות ללונדון

מעל הכל חשובות דמויות שמעורות רגש. יואב אבני צילום: אריק סולטן

באוקטובר הקרוב יגיע הסופר יואב אבני ללונדון לה' שקת המהדורה האנגלית של ספרו "שעוני נוכחות" בהוצאת Roundfire Books - הרומן הראשון שלו שרואה אור באנגלית. עבורו, זו אינה רק יציאה לשוק ספרותי חדש, אלא נקודת מפגש בין שני מסעות עמוקים שרצו במקביל: המעבר שלו לחיים שמוקדשים כמעט לחלוטין לכתיבה, והקשר הרגשי שלו עם לונדון ובריטניה. אבני, זוכה פרס גפן לספרות ספקולטיבית ומתרגם ותיק, פרסם לאורך השנים שמונה ספרים בעברית בהוצאות כתר וזמורה ביתן, כשבין הבולטים: רבי המכר "שלושה דברים לאי בודד", "לחצות נהר פעמיים" (שצפוי לצאת באנגלית ב־2027 באותה הוצאה), "הרצל אמר", "החמישית של צ'ונג לוי" וספר הנוער "כשהעולם התהפך". לצד הכתיבה, הוא עוסק בתרגום קלאסיקות מאנגלית לעברית (כמו פיטר פן, גבעת וטרשיפ ומשפחתי וחיות אחרות) לצד תרגום של ספרות בת זמננו, עריכה וליווי כותבים.

על הספר: מסע אל ההווה

שעוני נוכחות הוא ספר על מסע בזמן אל היכולת להיות נוכח ברגע הזה. אבני כותב סיפורים שמתחילים במציאות מוכרת, ואז מאפשרים למציאות להתרחב. במרכז העלילה נמצא בועז, מפתח הייטק בן זמננו שעובד על "ישראיי", מערכת שהתפרסמה בזכות חמשירים שנשמעים נבואיים בתוכנית אירוח פופולרית. אחרי פליטת פה בשידור הוא מפוטר, ובאותו ערב הוא פוגש באזור התעשייה שבו נמצא המשרד שלוש דמויות שנראות כאילו הגיעו מזמנים אחרים: רוזה צאן מקראי, גנדרן צרפתי מן המאה ה־19 ושוטרת מתל אביב של שנות השמונים. בועז מנסה להבין מי הם, למה הגיעו דווקא עכשיו ודווקא אליו, ואם החמשיר האחרון של "ישראיי" הטיל עליהם, ואולי גם עליו, תפקיד. זהו פחות רומן מסע בזמן ויותר על החיים בתוך הזמן. אין כאן מכונת זמן או משחק טכני בכללים; הדמויות נסחפות אל ההווה ונאלצות לשאול: איפה ומתי אני שייך, ומה אני עושה ברגע שיש לי עכשיו? בהקשר הזה, אבני נעזר בדימוי הידוע של דייוויד פוסטר וואלאס על דגים שאינם מבחינים במים בתוכם הם שוחים: כך בדיוק בני אדם חיים בתוך הזמן עד שלעתים אינם מבחינים בו. איכות החיים שלנו נקבעת במידה רבה בידי היחסים שלנו עם הרגע הנוכחי.

המסע האישי: לשחרר ולבנות מחדש

הפילוסופיה הזו של הספר אינה מנותקת מחייו של מחברו. אבני מתאר תהליך של שינוי אישי עמוק שעבר בעשור וחצי האחרונים, החל מתקופה מורכבת של פרידה ובנייה מחדש ועד להחלטה האמיצה לעשות "שיפט" בחיים. לאחר כ־20 שנה שבהן עבד בהייטק במקביל לכתיבה, הוא עבר בשנה האחרונה לעסוק במשרה מלאה בעולם הספרות. השינוי הזה מתבטא גם במעגל המשפחתי ובאורח החיים שלו. הוא מתאר בגאווה וברגישות את בתו בת ה־20, שמשחקת בשנתיים האחרונות כדורסל בארצות הברית אחרי שנים לא קלות של פציעות והתמודדויות. הוא עבר בעצמו את ההלם הראשוני של פרידה והתאקלמות במציאות חדשה, וגילה, בדיוק כמו בגיבוריו, שהשינויים הללו, מבהילים ככל שיהיו בהתחלה, מובילים בסופו של דבר למקום נכון יותר. היכולת הזו לשחרר ניכרת גם באופן שבו הוא מתנהל היום: הוא מחלק את זמנו בין ישראל, יוון ובריטניה, ונוסע לחודשים שלמים עם חפציו וטורלי בלבד. "אתה לומד לנוע", הוא אומר, "ותוך כדי כך להתקרב להווה הרצוי והמתאים לך". בועז, לדבריו, פשוט נדבק במשהו מן המחבר שלו.

אבני מתעניין במתח שבין אלגוריות למיסטיקה, בין קוד לשירה: מערכת טכנולוגית שמייצרת משהו עתיק כמעט, חרוז, נבואה ותחושת גורל. זה אינו סיפור שגרתי על AI שמשתלט על העולם, אלא חקירה של מה שבהירה, שקטנה טכנולוגיה מסתבכת בזיכרון, געגוע ופגיעות אנושית.

מבחינת ז'אנר, הוא פועל על התפר שבין הריאליסטי לספקוֹ: לטיבי, אך אינו אוהב שהמיודף קובע לקורא מראש מה מותר לספר להיות. הספר משלב הרפתקה, מתח, הומור, מלנכוליה ואהבה לא שגרית וארוכת שנים, כשמעל הכל חשובות לו דמויות שמעורות רגש ועלילה שגורמת להפוך דף.

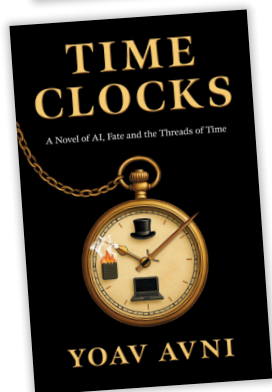
אבני נעזר בדימוי הידוע של דייוויד פוסטר וואלאס על דגים שאינם מבחינים במים בתוכם הם שוחים: כך בדיוק בני אדם חיים בתוך הזמן עד שלעתים אינם מבחינים בו

הדרך להוצאה הבריטית

המעבר של שעוני נוכחות אל השוק הבריטי לא קרה במקרה, אלא היה תוצאה של חלום ישן, חיפוש ממוקד ועבודה מאומצת. אחרי שניסה בעבר את מזלו באמצעות סוכנים באיטליה ובגרמניה בלי תוצאות, החליט אבני לבדוק כיצד סופרים ישראלים אחרים הצליחו לצאת לחו"ל. כך הגיע אל Roundfire Books, הפועלת תחת ההוצאה הבריטית העצמאית Collective Ink. כמתרגם ספרותי בעצמו, אבני בחר לא לוותר על הקול שלו ותרגם את הספר בעצמו לאנגלית, תהליך מורכב שדרש לוודא שהרומן לא ירגיש כמו "ספר עברי בתחפושת אנגלית", אלא כיצירה חיה וטבעית ששומרת על הנשמה והעושר המקומי שלה. החיבור של אבני ללונדון הוא עמוק ואורגני, הוא כותב בקביעות לאתר לונדוניסט, ואחרי עשרות ביקורים בכל עונות השנה, הוא מרגיש שהוא כבר חלק מהנוף. הוא מתאר כימיה חזקה שקשה לפרק לרציונל; האהבה לארכיטקטורה, לפארקים, לתיאטרון ולתרבות הבריטית, לצד הערכה עמוקה למרחב הציבורי ולנימוג הבסיסי שמאפשר לו מרחב מחיה נקי מאגרסיביות. הומור ואני דרסטייטמנט, יופי ושלווה. בלונדון הוא לא מחפש את המוכר או הישראלי, אלא מבקש לטבול בעיר עצמה ולתת לכימיה לעשות את שלה. אלכימיה, אפילו.

לקראת ההשקה באוקטובר, אבני אינו רוצה להיות מוגדר רק כסופר זר או כסופר מדע בדיוני, ומעדיף שהקוראים יפגשו קודם כל את הסיפור, את הדמויות ואת החוויה האנושית שהוא מביא איתו. ●

* יואב אבני מזמין את קוראי עלונדון להגיע למפגש ולהשקת הספר ביום חמישי, 8 באוקטובר, בחנות הספרים Watkins Books ב־19-21 Cecil Ct בשעה 17:00. הכניסה חופשית. ניתן לקרוא על אבני ועל יצירתו באתר yoavavni.com.

מסע בזמן אל היכולת להיות נוכח ברגע זה. עטיפות הספר בעברית ובאנגלית

עיצוב הגרסה העברית: יואב עינר

חוצים ד'אגרים
ומחברים בין קהלים.
אוי ואבוי זוהרה בפעולה
צילום: Tariana Gorilovsky

ממשיכים לרקוד

Oi Va Voi עולים לחגוג סולידריות,
היסטוריה יהודית וגאווה ישראלית בהאקני

הסיפור של Oi Va Voi התחיל בלונדון בתחילת שנות ה-2000, אז נוסדה להקה על ידי מוזיקאים בריטים יהודים, שלקחו את הצלילים הכליזמרים והמסורתיים של מזרח אירופה ושילבו אותם עם סצנת המועדונים והפופ הבריטית. אלבום הבכורה שלהם הפך להיט בינלאומי, זכה בשני פרסי BBC World Music והכניס אותם לרשימת האלבומים הטובים ביותר של ה-*New York Times*. לאורך השנים הם צברו קהל מעריצים אדוק ברחבי העולם, בעיקר בישראל ובטורקיה, בזכות הופעות חיות מחשמלות שמחברות בין ז'אנרים וקהלים שונים.

ב-1 באוקטובר הקרוב, תופיע להקת הקאלט במזרח לונדון לציון תשעה עשורים לקרב רחוב קייבל (Battle of Cable Street). האירוע יתקיים על במת מועדון ה-EarthH בהאקני, ויעניק לקהילה הישראלית המקומית הזדמנות נפלאה להגיע, לתמוך ולחגוג סולידריות וגאווה.

הקרב, שהתרחש באוקטובר 1936 במזרח העיר, נחשב לאחד מרגעי השיא בהיסטוריה של יהדות בריטניה. באותו יום סוּעַר, אלפי פשיסטים בריטים מארגנו של אוסוואלד מוסלי ניסו לצעוד בלב האיסט אנד, האזור שהיה אז מרכז החיים היהודיים בלונדון. הקהילה היהודית המקומית, בשילוב תושבים, איגודים מקצועיים והמוני חברים מכל הקשת החברתית, יצאו לרחובות, הקימו מחסומים ועמדו כחומה בצורה תוך גילוי אומץ לב נדיר. הסיסמה "הם לא יעברו" הפכה למציאות כאשר הצועדים הפשיסטים נהדפו ונאלצו לסגת בבושת פנים, אירוע שהפך לסמל נצחי של התנגדות נחושה

ואחדות קהילתית מול שנאה. האולם שבו תתקיים ההופעה, מועדון ה-EarthH, נפתח במקור כקולנוע "סבוי" בדיוק באותה שנה היסטורית, מה שמחבר את הערב הזה בחושים עמוקים ומרגשים למורשת היהודית המקומית של מזרח העיר.

בשנים האחרונות חברה ללהקה הזמרת והיוצרת הישראלית המוערכת זוהרה, שהקליטה עמם את שני האלבומים האחרונים. זוהרה, שתצטרף גם למופע חגיגי זה, מביאה לבמה קול ייחודי ואנרגיה מוכרת מהבית. החיבור מקבל משנה תוקף לאור האתגרים שחוו חברי הלהקה בשנה החולפת. בסצנת המוזיקה הבריטית והאירופית, הרכבים שמביעים זיקה יהודית או גאווה בזחותם נתקלים לא פעם בחרם שקט ובאווירה ציבורית מורכבת. Oi Va Voi בחרו שלא לשתוק, ובאלבומם האחרון שחררו את השיר המרגש We Will Dance Again - אמירה ישירה של אמונה, ריפוי ותקווה עבור יהודים וישראלים ברחבי העולם.

השילוב בין המקצבים הסוחפים, המורשת ההיסטורית של מזרח לונדון והנאמנות של הלהקה לזהותה הופך את ההופעה הקרובה להרבה מעבר לעוד ערב של מוזיקה מעולה. זוהי הזדמנות מצוינת עבור הישראלים בלונדון למלא את האולם, לתת לחברי הלהקה ולזוהרה חיבוק חם מהקהילה, ולהראות שגם בלונדון אנחנו ממשיכים לרקוד יחד.

* לרכישת כרטיסים סרקו את הקוד:

Parallel Skies Presents

OI_VA_VOI
Cable_Street_90

Earth
Hackney
1_10_26

www.oi-va-voi.com

זיוה'לה

1

חמש עשרה שנה לפסטיבל "סרט", שנפתח באירוע גאלה חגיגי בהשתתפות הבמאי ערן ריקליס, יואב צפיר שהגיע ממוינה, והשחקנים שי אביבי, יוסי מרשק, נטע ריסקין וגלי תגר. בתמונה: מנהלת הפסטיבל אודליה הרוש, במרכז, והמפיקה אליענה בקייר, משמאל, לצד האורחים. צילום: ניר סגל

2

הדיווה הישראלית ריטה חיברה בין מוזיקה לתרבויות במופע מרגש בהנחיית אלעד שמחיוף, וחתמה אותו בהופעה משותפת עם הראפר האיראני טוני ובליווי אריאל מוסיין (דיג'יי חומוס). הפקה: צמח פרודקשן. צילום: גליה שרף

3

צמח פרודקשן הביאו ללונדון את הסטנדאפיסטית נוגה ד'אנג'לי שכבשה את במת JW3 במופע שנון, קצבי ואנרגטי. צילום: תמי שפיר

4

רעיית הנשיא מיכל הרצוג התארכה באירוע תמיכה במד"א בלונדון ובמנצ'סטר, נפגשה עם סטודנטים וחנכה שני אמבולנסים חדשים. צילום: זיוה לוי

5

יותר מ-200 אורחים הגיעו למועדון IBC לשיחה מרתקת עם העיתונאי איתי אנגל על ישראל, איראן וסוריה. את המועדון מנהלת אורית אייל פייביש. צילום: לי רומי

6

ארוחת בוקר של ידידי HIT בבריטניה, באירוח בנק מזרחי-טפחות, הפגישה בין חדשנות, בינה מלאכותית וטכנולוגיה רפואית. בתמונה, מימין לשמאל: מנכ"לית HIT Trust UK אורית אייל פייביש, מנכ"ל HIT שמואל גולדברג וד"ר אמיר הנדלמן. צילום: זיוה לוי

9

השפית שירי קראוס הובילה סדנת אפייה טעימה במיוחד ביוזמת אגודת ידידי אוניברסיטת תל אביב, באולם התצוגה של לוגאנו דיזיין בגולדרס גרין. צילום: זיוה לוי

15

הרב שניאור גליצנשטיין (מימין) מבית חב"ד אירח ערב קהילתי של שירה, זיכרון וחיזוק עם איציק שפיר ורעייתו (משמאל), ששכלו את בנם דור ז"ל במסיבת הנובה. ליווה בגיטרה: ערן כהן מלהקת אבאד (שני מימין). צילום: דיוה לוי

11

אגף הנשים של הבונדס ארגן ביקור בתערוכה "Cosmic Melding" בקנט האוס שבקנדינגטון. מימין לשמאל: האמנית מישל ג'אפה פירס, האוצרת אורית שרייבר, אורית אושרובסקי ואנה שטרן, נציגות הבונדס. צילום: זארה לנדסברג

16

אמן הגרפיטי בנצי ברופמן הגיע ללונדון לפרויקטים אחדים, בהם דיוקן של בוי ג'ורג' בשורדיץ'. היצירה זכתה להערכת הדמר, אך עוררה הד תקשורת לאחר שהושחתה בכתובות אנטישמיות. צילום: מקס ג'ונסון

12

רקדניות בנות 4-18 עלו לבמה במופע הסיום הצבעוני והמרהיב של בית הספר למחול קידנזה, בהובלת הילה מוסיק ובנותיה מיה וג'ודי. תלבושות: מיכל אגמון. צילום: גליה שרף

8

כ-300 משתתפים חגגו את סיום שנת הלימודים באולפנים ב-JW3, בערב מלא שמחה, מוזיקה ומפגשים בין תלמידים, משפחות ואנשי קהילה. בתמונה: מתן בר נוי, שליח ההסתדרות הציונית העולמית, ודימה מבוחס, מנהל האולפנים (מימין). צילום: תמי שפילר

13

ענת וידור (במרכז), נשיאת ויצו העולמית, בביקור בויצו בריטניה לקראת "יום רבקה זיו", עם דניאל שיין (משמאל), יו"ר ויצו בריטניה, ורונית ריבק-מדרי (מימין), נשיאת הכבוד. צילום: קיי ווירבה

17

אינה גארדינר נבחרה לאחרונה לראשות העיר סנט הלייר, בירת האי ג'רזי, ובכך עשתה היסטוריה כאישה הראשונה שכינה אי פעם בראשות העיר. גארדינר, שמכהנת כבר שמונה שנים כחברת פרלמנט, היא גם הישראלית והאם הראשונה בתפקיד. צילום: David Ferguson, JEP

14

אירוע הוקרה מרגש לחיילים הבודדים של גרעין צבר, בהשתתפות נציגי הקהילה והשגרירות. הערב כלל פרידה מטל ונטורה, מנכ"ל הצופים במערב אירופה, היכרות עם מחליפו עומר זונגשיין (מימין), ופרידה גם מעידו דובדבני, המדריך האגדי. צילום: דיוה לוי

10

ידידי אוניברסיטת תל אביב בבריטניה וארגון הבונדס ארגנו בבית הכנסת סאות' המפסטד הרצאה של העיתונאית אמילי שריידר, בת זוגו של יוסף חדאד, על איראן והמאבק באנטישמיות בקמפוסים. הנחתה: לילך סוניקשילס (משמאל). צילום: TAU Trust

להביט לאחור, לצעוד קדימה

מהאנדרטה לזכר ילדי הקינדרטרנספורט ועד ילדי הקייטנה בלונדון, מחשבה על זיכרון, שייכות ושליחות.

גם כאן, להכיר את הסיפור שממנו באו ולדעת שהם חלק ממשהו גדול מהם. ואולי זהו גם הסיפור של ראש השנה, הנקרא בתורה **"יום הזיכרון"**. זהו יום שבו אנחנו עוצרים ונזכרים: מי אנחנו? מאיפה באנו? מה קיבלנו מההורים ומהסבים שלנו? ומה אנחנו מעבירים הלאה לילדים שלנו? תקיעת השופר היא קול שמעורר אותנו מהשגרה: תזכור מי אתה, מאיפה באת ובשביל מה אתה כאן. השופר הוא לא רק קול של זיכרון. הוא גם קול של המשך. הוא מחבר בין העבר לעתיד, בין הדורות הקודמים לילדים שלנו, ובין מה שהיה לבין מה שאנחנו בונים עכשיו. אולי זו המשמעות של להביט לאחור ולצעוד קדימה: **לזכור את העבר, להתחבר לשורשים, ומתוך החיבור הזה לבנות את העתיד.** נתברך ביחד עם כל עם ישראל לכתיבה וחתימה טובה, לשנה טובה ומתוקה, שנת שלום וגאולה. ●

ולא מוכר. אבל ילד אחד מפנה את פניו לאחור ומביט. המבט הזה עצר אותי. הילד הזה ניצל. הוא הגיע למקום בטוח, ועכשיו עליו להמשיך ולבנות את חייו מחדש. אבל רגע לפני שהוא ממשיך, הוא מסתובב לאחור. הוא לא רוצה לשכוח את אבא ואמא, את הבית, את המשפחה, את החיים שהיו לו ואת הזהות היהודית שממנה הגיע. יש במבט הזה מסר שנוכן לכולנו: **אפשר וצריך להי תקדם קדימה, אבל אסור לשכוח מאיפה הגענו.** אל תשכח את השורשים שלך. את הדורות שקדמו לך. את מה שעבר על העם שלך. ובעיקר, אל תשכח את השליחות שלך בעולם. המראה הזה החזיר אותי מיד לקייטנה שהסתיימה כמה ימים קודם לכן. נזכרתי בילדים הישראליים בלונדון, שטים בסירה בריג'נט פארק, שרים בעברית פסוקים וסיסמאות, שמחים וגאים בזהות היהודית והישראלית שלהם. פתאום הבנתי את הקשר: ילד אחד מבית לאחור כדי לזכור מאיפה הגיע, וילדים אחרים מביטים קדימה ובונים את העתיד שלהם מתוך החיבור לשורשים.

מחברים

זה היה בעיני אחד המסרים המרכזיים של הקייטנה השנה, שהייתה בסימן **"מחברים"**. מחברים למי שפחה, לעם ישראל, לארץ ישראל, לשפה ולזהות היהודית. דווקא בלונדון חשוב לנו שהילדים ירגישו שהישראליות והיהדות שלהם אינן משהו שנשאר בארץ. להפך. הם יכולים להיות ילדים ישראלים ויהודים גאים

לאחר שבועיים של קייטנה מוצלחת ומרגשת לילדים הישראליים בלונדון, נסענו ליומיים עם המשפחה לעיירת החוף Harwich שבאסקס. וכדרכנו, חיפשנו גם הפעם את הקשר היהודי למקום. לפעמים זה בית כנסת עתיק, ולפעמים סיפור היסטורי שכמעט נשכח. הפעם חיכתה לנו הפתעה מרגשת במיוחד.

בנמל Harwich נמצאת אנדרטת **Kindertransport Safe Haven**, לזכר הילדים היהודים שנמלטו מאירופה הנאצית והגיעו לבריטניה במסגרת ה-Kindertransport.

בין השנים 1938-1939 הגיעו לבריטניה כמעט 10,000 ילדים, רובם יהודים, כדי להציל את חייהם. רבים מהם נפרדו מהוריהם בידיעה שאולי לא יראו אותם שוב. Harwich היה אחד השערים המרכזיים שדרכם נכנסו הילדים לבריטניה. עמדתו מול האנדרטה וקראנו בהתרגשות פרק תהילים. הפסל מציג ילדים היורדים מהאונייה אל אדמת בריטניה. הם צועדים קדימה, אל עתיד חדש

שופר ותשליך בפארק

**חווית ראש השנה
לכל המשפחה**

יום ראשון | 13/09/2026 | 17:00

GOLDERS HILL PARK NW

ליד האגם בשער הכניסה הקרוב לרחוב פינצלי
W Heath Rd -

בקשת
משאלות
טובה לשנה טובה

שמיעת
תקיעת
שופר

אמירת
תשליך

הפתעה
לילדים

**תפילה מיוחדת לשלום
חיילי צבא הגנה לישראל
והחלמת הפצועים בגוף ובנפש**

שנה טובה ושמחה!

CHABADISRAELICENTRE.CO.UK | 079-25857050

הרב שניאור וחני גליצנשטיין, בית חב"ד הישראלי

How does Chai care?

"This is my tree of Chai, my tree of light.

Through the art group, we find creativity, renewal, community and exceptional care.

We discover we are so much more than a cancer diagnosis.

That's the miracle of Chai."

The Chai Art Workshop Group
(Artist, Elaine Arenson)

שנה טובה ומתוקה

For more information on our extensive range of specialised services and care across the UK, please call our Freephone helpline on **0808 808 4567** or visit **www.chaicancercare.org**

Chai Lifeline Cancer Care Registered Charity No. 1078956

TAILOR YOUR RITUAL with The One SYSTEM

Welcome to the new era of your hair with The One System. Haircare built with clarity, simplicity and high performance. Designed to adapt as your hair changes.

Discover The One, scan the QR code or visit **www.giellygreen.co.uk**

מסע אל קצה הארץ

מדבון לקורנוול, דרך כפרי דייגים, צוקים פראיים, מאכלים מקומיים ותיאטרון שנבנה על שפת הים - מסע דרומה אל הנופים הקסומים של בריטניה, עד לנקודה שבה הארץ פוגשת את האוקיינוס

בית הקפה הדרומי ביותר בחצי האי Lizard, בקורנוול

שקיעה מרהיבה ב־Appledore על נהר טורידיג' בדבון

חוף העיירה Instow בדבון

של אינסטואו (Instow), ואכלתי ארוחת צהריים טיפוסית שכללה יורקשייר פודינג ורוסטביף. איך לא? אני באנגליה. משם הגעתי לכפר קטן שעל הים, בעל השם המוזר ווסטוורד הו! (Westward Ho!). כן, סימן הקריאה הוא חלק רשמי מהשם (המקום היחיד בבריטניה ששמו כולל סימן קריאה). המקום מציג את כל "השחיתות" האפשרית לשעת אחר הצהריים; קרמפס (crumpets) עמוסי גבינה משוכחת, ולאחריהם סקונס (scones) עם ריבה וגולת הכותרת - clotted cream, שמנת סמיכה ועשירה שיכולה לסתום גם את אבי העורקים, אבל טעימה ברמות. (וכדי לעשות סדר אחת ולתמיד בוויכוח הגדול של הדרום: בקורנוול מורחים קודם את הריבה ומעליה את השמנת - הכלל הוא שהשמנת הסמיכה משמשת כתח' לוף לחמאה; ואילו בדבון השכנים עושים בדיוק ההפך - קודם מורחים שמנת ועליה מוסיפים את הריבה!).

פלימות' - עיר של היסטוריה

משם המשכתי לפלימות' (Plymouth), אחת הערים החשובות בדבון, היושבת לחופי מפרץ מרשים. אגב, היא אינה עיר הבריה של דבון - עיר המחוז היא אקסטר (Exeter) - אבל לפלימות' יש די והותר סיבות לעצור בה. יש בה אקווריום מרשים, מב' נים היסטוריים מהמאה ה־19, מבצר מהמאה ה־17 (ה־Royal Citadel) וכמובן, את הפסל המפורסם של מגלה הארצות סר פרנסיס דרייק (Drake). דרייק אמנם נולד בעיירה טוויסטוק (Tavistock) שבדבון, אך קשור בקשר הדוק לפלימות', שבה כיהן בעבר כראש העיר והפך לאחד מבניה המפורסמים ביותר. בעיר עצמה שווה לבקר במזקקת Plymouth Gin Distillery Art Fund Museum, שזכתה בתואר of the Year - המוזיאון המצטיין של השנה בבריטניה. יש גם אקווריום ענק ששווה לחוות עם הילדים, ואפשר ללון כאן לילה לפני שממשיכים, ולצאת לשיט קצר במפרץ המרהיב לכמה איים קטנים, ובדרך לחזות באוניות הצי המלכותי. ומי שחפץ באפטרנו טי מושלם, יכול למצוא חוויה מומלצת ב־The Tudor Rose Tearooms & Garden - בית תה מקסים בלב אזור החנויות והתיירות ההיסטורי ברביקן (Barbican). המקום שוכן במבנה מהמאה ה־16 ולצדו גן אנגלי מוקף חומה.

חוצים לקורנוול

הדרך ממשיכה מפלימות' וחוצה מיד על גשר שהוא ה"גבול" שבין דבון לקורנוול, המחוז הדרומי ביותר של האי הבריטי. האזור מקסים ביופיו: אותו שילוב נפלא של ירוק הגבעות והמזוקים הנופלים לים כחול. במיוחד כשהשמש זורחת, אבל גם אם לא, עדיין מרשים לראות את המפגש ים־יבשה שהוא אחר לחלוטין ממה שאנחנו רגילים לו. כפרי דייגים לאורך החוף המפורץ, מאכלים מקומיים ייחודיים לקורנוול, אוויר נקי וצח ואטרקציות

הממלכה המאוחדת היא מקור בלתי נדלה לטיולים מהיפים בעולם. כמי שכבר דרך בכל היבשות, כולל אנטארקטיקה והקוטב הצפוני, אני מגלה שבכל פעם שאני מטייל כאן, אצלנו בבריטניה, אני מוצא מחדש פינות חמד נסתרות. הפעם החלטתי לרדת דרומה, אל המקום שנקרא לנדס אנד (Land's End) - קצה הארץ. אבל עד שמגיעים לשם, הדרך רצופה בכפרי דייגים ציוריים הפזורים לאורך קו החוף המפורץ, גבעות מוריקות, יערות עבותים ובעיקר המרחבים הפתוחים של דבון וקורנוול, שמזמינים לעצור, לצעוד ברגל ולהרגיש את האזור לעומק.

מתחילים בפיטרספילד

את הדרך התחלתי בעיירה הקטנה פיטרספילד (Petersfield), במחוז המפשייר. היא מזכירה מאוד את אזור Shire, "הפלך", המוכר מסרטי "שר הטבעות"; גבעות עגולות ומוריקות, עמקים, נחלים והמון כבשים המלכחות עשב בשלווה הראויה לקנאה. בפיטרספילד, שנמצאת כשעת נסיעה ברכבת מלונדון, יש מס' עדות מעולות, חנויות למי שאוהב קניות אך מעדיף אותן ללא ההמולה הלונדונית, ושוק שבועי המתקיים מדי יום רביעי בכיכר המרכזית, על שם המלך ויליאם השלישי. משם הדרמתי דרך כפרים קטנים ודרכים צרות מאוד שדרשו ערנות גבוהה. המאמץ השתלם: נסיעה בין גבעות וירקות, עצים שסוככים על השבילים ומרבדי פרחים לאורך הדרך, עד לתחנה הבאה - סטונהנג' (Stonehenge). אותן אבנים גדולות עדיין מעוררות את השא' לה איך וכיצד הובאו והוצבו במקום. האתר, שבמחוז ווילטשייר (Wiltshire), הוא חלק אתר המורשת העולמית של אונסק"ו, ובנייתו והשימוש בו נמשכו לאורך תקופות שונות, מהתקופה הנאוליתית ועד לתקופת הברונזה. הגעתי לשם ב־21 ביוני, יום היפוך הקיץ - היום הארוך ביותר בשנה בחצי הכדור הצפוני. אלפי אנשים התאספו במקום לצפות בזריחה ולחגוג בשירה, ריקודים ואווירה שקשה להסביר למי שלא היה שם.

קלובלי - כפר בלי מכוניות

משם המשכתי אל מחוז דבון, ועצרתי בכפר המדהים קלובלי (Clovelly) - אחוזה פרטית הנמצאת בבעלות של שלוש משפ' חות בלבד מאז אמצע המאה ה־13. זהו כפר דייגים קסום הבנוי על צלע נבעה תלולה המשתפלת ישירות אל הים. מגיעים לחניה בפסגה, ומכיוון שהכפר עצמו נטול מכוניות, הירידה נעשית ברגל על גבי סמטאות מרוצפות חלוקי נחל. את הציוד אפשר לסחוב לבד, או לשים על מזחלת מיוחדת המחליקה לאורך הרחוב התלול. למתקשים בהליכה יש חמורים, ולמי שמעדיף לחסוך את המאמץ יש אפשרות להיעזר בשירות ההסעות עם ג'יפי לנד רובר עד לנמל.

המקום שוקק חיים ואומנים - ציירים וסופרים ששואבים ממנו השראה. אפילו צ'ארלס דיקנס כתב עליו את סיפורו "ההודעה מן הים". לצד האמנות, המקום אפוף באגדות: אחת מהן, מהמאה ה־18, מספרת על ג'ון גרג ומשפחתו, שחיו כשבט במערה סמוכה ואכלו את קורבנותיהם. אף על פי שמדובר באגדה בלבד (או אולי לא?), המפרץ שבו שוכן הכפר זכה לשם המצמרר "מטבחן של השטן". מעניין, לא? המלון שבו השתכנתי היה במחצית הדרך לנמל, מה שחסך ממני חלק מסחיבת המזוודה, והנוף היה מופלא, כמו שרק נוף דמיוני יכול להיות. למחרת, יצאתי לטיול ביער שעל המצוק ופגשתי שועל יפהפה. המפגש היה משובב לב, כלומר, ממש נהניתי.

דבון - אוכל, ים ו־Westward Ho!

באותו יום, שהיה אגב יום ראשון, טיילתי בעיירות נחמדות באזור דבון, ובהן בידיפורד (Bideford), ביקרתי בחוף הים הנפלא

שושנת הרוחות בקצה
האי הבריטי - Land's End

גשר עתיק ליד פלימות'ה

St. Michael's Mount בקורנוול

תשובה לשאלה האלמותית -
קודם הריבה, או השמנת?
צילום: דאג'י דלגליש

מראציון והתיאטרון שעל הצוק

משם המשכתי לכיוון מראציון (Marazion), כפר אשר בו בחרתי להעביר את הלילה במלון קטן משנת 1870 לערך. במלון 10 חדרים ונשקף ממנו נוף למפרץ, במרכזו ניצבת על גבעה טירת St. Michael's Mount. בערבו של אותו היום, הגעתי לאמפי-תיאטרון ישן, בשם Minack Theatre הבנוי על אחד הצוקים ליד הכפר פורטקורנו (Porthcurno) כשהתפאורה היא הים והמפרץ. המקום מרשים בכל קנה מידה. ההצגה הייתה אמנם מעולה, אך עיקר החוויה הוא המקום: אוויר הים, התאורה הטבעית כי היום נגמר רק לקראת 10 בלילה, וההרגשה לצפות בהצגה כשאתה בטבע, כ-100 מטר מעל הים. מדהים! ההצגה נגמרה, ונהיגה של 2 מייל נוספים הביאה אותי אל לנדס אנד - קצה הקצוות של האי הבריטי. מספר בתים, מלון ואטר תיירות - זהו המקום. עומדים ומסתכלים דרומה אל האוקיינוס האטלנטי ואל מספר איים קטנים ממול, ונהנים מאוד מהשלווה. ארוחת הערב המ-קומית כללה מספר סוגי דגים שנשלו מהים באותו היום מלווים במעדן סרטנים מקומי. משהומשהו, כבר אמרתי?

הדרך צפונה

עם בוקר, לאחר ארוחת בוקר אנגלית טיפוסית, המשכתי לאורך הצוקים בדרכים קטנות וצרות המשקיפות על הים שלמטה והגעתי אל Polzeath, שהוא חוף הגולשים האנגלי. הים היה סוער, ערפל רבץ עליו אך הגולשים לא נרתעו ונכנסו עם הגלים להילחם ולנצח את הגלים. כשהשמש החלה לרדת על קצה הארץ, והרוח מהאוקיינוס האטלנטי הזכירה לי כמה מרחבים יש עוד לגלות, הבנתי שוב למה בריטניה לעולם אינה מפסיקה להפתיע. המסע הזה אל תוך הקסם הפראי של דבון וקורנוול - בין צוקים נישאים, כפרי דיגים נסתרים ומסורות עתיקות - הוא בדיוק מה שזכור ונשאר בלב הרבה אחרי שהמנוע דומם והמזוודות כבר נפרקו. עד הטיוול הבא בפניה הבאה של האי. ●

מקומיות מביאים לאזור נופשים רבים בעונת הקיץ. בחרתי לרדת מהדרך לכפר קטן בשם מוואג'סי (Mevagissey). פשוט נפלא! נמל דיגים קטן המוקף צוקים המשתפלים לים, בתים קטנים ברחובות צרים מרוצפים באבנים שהנהיגה בהם מלאת אתגרים, חנויות קטנות ומאוד מקומיות והעיקר - מאכלים מקומיים טעימים מאוד. המעדן המקומי, הוא סוג של מאפה בצק אפוי הממולא בבשר וירקות או במילוי צמחוני, ולחלופין מלא בפירות וב-custard (הפודינג המקומי). לא התא-פקתי וניסיתי כמה וכמה מהם, וכל אחד היה מעדן בפני עצמו. לאחר הטעימות, בחרתי טרק הליכה שיצא מנמל הכפר, עלה לגבעות והוביל אותי לטיול על הצוקים המשקיפים לים - אחד מני מסלולים רבים שניתן לבחור מהם.

מטבח בינלאומי, חגיגה מקומית

פיין דינינג מערב-אפריקאי, נודלס נגישים, מטבח פיליפיני ופאב בריטי שכולם מדברים עליו: עומר לוגסי מסמן את המקומות שכדאי להכיר

שמצליחה להיות גם מאוד לונדונית. היא לוקחת מנות וטעמים מהפיליפינים, מעדנת אותם במידה, אך לא מוותרת על אופיים המקורי ועל המשחק האופייני בין מתוק, מלוח וחמוץ. לחם פנדסל חם עם חמאת עירית, כיסונים במילויים עשירים, פאי קלדרטה של כתף טלה ופחזנית אובה סגולה הם רק חלק מהסיבות להגיע. האובה, שורש סגול שמזוהה במיוחד עם המטבח הפיליפיני מצטלמת מצוין, אבל במקרה הזה ממש לא מדובר בגימיק. הטעם עדין, עמוק וממכר.

2.14, Top Floor, Kingly Court,
Carnaby Street, London W1B 5PW
<https://www.doniarestaurant.com/>

צרפתית קלאסית, אבל לזהטת Bouchon Racine

למטה מימין: אופי פיליפיני
מקורי ומשחק טעמים
אופייני. Donia

המטבח המערב אפריקאי -
מסקרן, מורכב ומלא אופי.
Akoko (מתחת, למעלה)
ו-Akara (מתחת, למטה)

מעל הפאב The Three Compasses, כמה צעדים מתחת פרינגדון, מסתתרת אחת המסעדות המדוברות בעיר. Bouchon Racine היא ביסטרו צרפתי מהסוג הישן והטוב: תפריט שנכתב על לוח, חדר אוכל אלגנטי ולא מתאמץ, ומנות שמזכירות למה אוכל צרפתי קלאסי אינו זקוק ליותר מדי קישוטים. מתחילים בבגט עם חמאה, ממשיכים בסלרי רמולד לצד

סצנת הקולינריה של לונדון לא נחה לרגע. העיר ממשיכה להמציא את עצמה מחדש, מדלגת בקלות בין ניגריה לפיליפינים ומציעה פרשנויות רעננות גם למטבח הבריטי והאירופי. השילוב בין קהילות מהגרים, סקרנות קולינרית ויצירתיות כמעט בלתי מוגבלת הפך את לונדון לאחד ממגרשי המשחקים המרתקים בעולם לאהבי אוכל. כדי לנווט בין כל השפע הזה, ריכזתי שמונה המלצות מעניינות, ובעיקר טעימות, שכדאי להכיר בלונדון בתקופה הקרובה.

מהפכה מערב אפריקאית Akoko / Akara

אחת המגמות המשמחות בסצנה הקולינרית הלונדונית היא העלייה של מטבחי מערב אפריקה לקדמת הבמה. טעמים שבעבר היו מוכרים בעיקר לקהילות המקומיות משתלבים כיום גם בעולם הפיין דינינג, והתוצאה מסקרנת, מורכבת ומלאת אופי. אחד השמות הבולטים בתחום הוא אג'י אקוקומי, האיש שמאחורי Akoko בפיצרוביה ו-Akara בבורו יארדס. שתי המסעדות מציגות פרשנות מודרנית לטעמי מערב אפריקה, עם השפעות מניגריה, גאנה, סנגל וברזיל ושימוש נדיב בתבלינים ובחומרי גלם כמו אגוס, סקוטש בונט ואודר.

Akoko היא הבחירה לערב חגיגי ומדויק יותר, עם תפריט טעימות מוקפד. Akara, לעומתה, נגישה ומשוחזרת יותר ומתאימה במיוחד לארוחה של חלוקה. אם עדיין לא יצא לכם להכיר את המטבח המערב אפריקאי, זו נקודת פתיחה מצוינת.

Akoko: 21 Berners Street,
Fitzrovia, London W1T 3LP
<https://akoko.co.uk/>

Akara: Arch 208, 18 Stoney Street,
London SE1 9AD
<https://www.akaralondon.co.uk/>

הפיליפינים מגיעים ללונדון Donia

בשנים האחרונות, המטבח הפיליפיני מקבל יותר ויותר מקום בלונדון, תחילה במאפיות ובקינוחים, וכעת גם במסעדות שמציגות אותו במלוא העוצמה. Donia היא מסעדה פיליפינית מודרנית

מינון איטלקי מדויק
של אוכל ואווירה.
Nina

קופי, את קרדו הילטייל עם סטרצ'טלה וחלפניו ואת שניצל
העוף הגדול עם חמאת פרמזן. לקינוח, הסמפירדו לימון ומרנג
הוא בחירה מצוינת.

18 Thayer Street, Marylebone, London W1U 3JY
<https://www.nina.london/>

ניאו קלאסיקה בריטית The Devonshire

קשה לחשוב על מקום שמגלם את לונדון העכשווית טוב יותר מ'
The Devonshire בסוהו, ליד כיכר פיקדילי. בשנתיים האחרונות
כולם מדברים עליו, ובצדק. בקומת הקרקע נמצא פאב צפוף
ותוסס שנשפך אל הרחבה החיצונית, עם גינס קרמית במיוחד
ונשנושי פאב משודרגים. למעלה נמצאת מסעדה בריטית
חמימה, עם קירות עץ, אח בוערת ותפריט שמבוסס על חומרי
גלם מצוינים ומנות גריל עשירות. צלעות החזיר האיבריקו, פודינג
סואט ממולא בלחי בקר וגניס, צ'יפס בשומן ברווז וסטיקי טופי
פודינג הן סיבות טובות מספיק להגיע. קשה להשיג שולחן
בשעות המבוקשות, אבל אם אתם גמישים, שווה לבדוק גם את
אפשרויות הישיבה בפאב.

17 Denman Street, Soho, London W1D 7HW
● <https://www.devonshiresoho.co.uk/>

* עומר לוגסי הוא מדריך ומייסד "רעבים בלונדון", מותג
המציע סיורי אוכל, בשכונות כמו שורדיץ', ספיטליידס,
דלסטון וברקסטון.

<https://www.londonist.co.il/tours>

מטבח מקומי ובאזז מוצדק.
The Devonshire

נקניק, ואז עוברים לארנבת ברוטב חרדל, לסטייק ברוטב
פלפל או לאחת ממנות היום. הצ'יפס מצוין, והקדם קרמל הוא
בגדר חובה. הביקוש גבוה, וההזמנות נפתחות מראש ונעלמות
במהירות. אם אתם מתכננים ערב באזור קלרקסוול, זה מקום
ששווה לבנות סביבו את התוכנית.

**66 Cowcross Street,
Clerkenwell, London EC1M 6B**
<https://www.bouchonracine.com/>

הודית ששווה להכיר Ambassadors Clubhouse

ברחוב קטן ליד ריג'נט סטריט נמצאת אחת המסעדות ההודיות
המדוברות בעיר. Ambassadors Clubhouse, מקבוצת JKS
שעומדת גם מאחורי Gymkhana, שואבת השראה מבית הקיץ
של סבם של מייסדי הקבוצה, שהיה שגריר הודי. התוצאה היא
מסעדה פנלאבית מפוארת וצבעונית, עם חדר אוכל שמרגיש כמו
מועדון חברים פרטי ומנות גדולות שמתאימות במיוחד לחלוקה.
כדאי לנסות את הצ'אט עם הסלק, את לחמניות השאמי קבב,
את הצלעות בחמאת ברביקיו ואת קארי הטלה העשיר שמוגש
בכלי חרס. ההמלצה שלי כאן פשוטה: להגיע בקבוצה, להזמין
הרבה ולחלוק הכול.

25 Heddon Street, London W1B 4B
<https://ambassadorsclubhouse.com/>

אטריות או לא להיות Master Wei

לא כל מסעדה מוצלחת בלונדון צריכה להיות יקרה, אפילו
או בלתי אפשרית להזמנה. Master Wei בבלומסברי מתמקדת
במטבח של העיר שיאן שבסין. היא נראית פשוטה יחסית, אבל
הפכה למוקד עלייה לרגל לחובבי נודלס בעבודת יד. הכוכבת
כאן הן אטריות הביאנג ביאנג: רחבות, עבות ולעיסות, עם בקר,
צ'ילי, שום וחומץ שחור. כדאי להזמין גם סלט מלפפונים מעוכים
ואת ההמבורגר הסיני עם בקר וכמון.

האוכל חריף, חמצמץ וממכר, והמחירים עדיין שפויים יחסית
למרדכי לונדון. זה מקום מצוין לארוחת צהריים לפני או אחרי
ביקור במוזיאון הבריטי, או לארוחת ערב מהירה ולא מתאמצת.

13 Cosmo Place, London WC1N 3AP
<https://master-wei.com/>

באווירה של מועדון חברים One Club Row

One Club Row בשורדיץ' היא אחת המסעדות האלגנטיות
בעיר שעדיין מצליחות להרגיש נגישות. נכנסים דרך דלת צדדית
ועולים לחדר אוכל עם מפות לבנות, תאורה מחמיאה ואווירה
שנעה בין ביסטרו ניו יורקי למסיבה פרטית.

קרוקט הלוברס הוא פתיחה מצוינת. המולים והצ'יפס מגיעים
ברוטב של למון גראס ועלי קארי, וההמבורגר עם רוטב פלפל
לטבילה כבר הפך לכוכב בפני עצמו. לקינוח יש קרם ברולה עם
שכבה של אורז בחלב - שילוב שנשמע מעט מוזר על הנייר, אבל
עובד נהדר. שורדיץ' לא מפסיקה להפתיע, וגם בתחום הקולינרי
יש בה ריכוז מרשים של מסעדות מעולות.

1 Club Row, Shoreditch, London E1 6JX
<https://oneclubrow.com/>

הפתעה במרתף Nina

במרתף במירלבונון מסתתרת Nina, מסעדה איטלקית אופנתית
שמגיעה עם מינון מדויק של אוכל, מוזיקה ואנשים שבאו לראות
ולהיראות. בצהריים האווירה רגועה יותר, אבל בערב האורות
מתעמעמים, המוזיקה מתגברת והחדר מתמלא בדייטים, תיקי
מעצבים וכוסות מרטיני. זהו מקום שמתאים במיוחד לערב שבו
האוכל הוא רק חלק מהחווייה, אבל בהחלט לא חלק שולי ממנה.
כדאי להזמין את כדורי הארנצ'יני עם טלג'ו, כמהין ומינד שום

מוזיקה // ברי כהן

Deep Purple

Royal Albert Hall, Kensington Gore, South Kensington, London SW7 2AP

מה שיותר עמוק, יותר סגול. להקת ההארד רוק הבריטית Deep Purple חוזרת לרויאל אלברט הול להופעה מיוחדת ב-25 בנובמבר. האולם הזה הוא חלק משמעותי מההיסטוריה של הלהקה: כבר ב-1969 היא עשתה בו היסטוריה עם הופעה שכללה יצירה מלאה לרוק ולתזמורת. עכשיו, יותר מחמישה עשורים מאוחר יותר, חוזרים חברי הלהקה ללונדון במסגרת סיבוב ההופעות של "1", כשברפרטואר צפויים כמוזיקת הקלאסיקה הגדולות של הלהקה, לצד חומרים מהאלבום החדש Splat! אז אם אתם רוצים לראות מקרוב חתיכה חיה מההיסטוריה של הרוק, זאת בהחלט הזדמנות.

תאריך: 25 בנובמבר

כרטיסים: החל מ-£130

<https://www.royalalberthall.com/tickets/events/2026/deep-purple/>

EFG London Jazz Festival

ברחבי לונדון, בהתאם לאירוע

פסטיבל הג'אז של לונדון חוזר, וב-2026 הוא מצדיע לאחת הדמויות הגדולות בתולדות הז'אנר: ג'ון קולטריין, שנולד לפני מאה שנה. במסגרת הפסטיבל ייערכו מופעי מחווה מיוחדים, לצד הקרנות סרטים ואירועים שמפגישים בין אגדות הג'אז לבין הדור החדש. אבל קולטריין הוא ממש לא היחיד שיקבל השנה את הבמה. בתוכנייה תמצאו גם מחוות לדיוק אלינגטון, נינה סימון וסליי סטון, לצד שורה ארוכה של הופעות מקוריות. בין אלה כדאי לשים לב ל-GoGo Penguin, לשיתוף הפעולה של סם גנדל וסם וילקס, ולשרלוט דוס סנטוס הנהדרת. בקיצור, אם אתם אוהבים ג'אז, או אפילו רק סקרנים לגלות מה קורה בסצנה הלונדונית, זה אחד האירועים שכדאי לסמן ביומן.

תאריכים: 13 עד 22 בנובמבר

כרטיסים: החל מ-£46 (תלוי באירוע)

<https://efglondonjazzfestival.org.uk/>

V&A: Lost Music Venues

V&A South Kensington, Cromwell Road, London SW7 2RL

התערוכה הזאת מוקדשת לכל אנשי הלילה וחיות המועדונים, בעבר ובהווה. מוזיאון ויקטוריה ואלברט חוזר אל לונדון של פעם ואל מועדונים, אולמות וחללי הופעות שהיו חלק בלתי נפרד מחיי הלילה בעיר, אבל כבר אינם קיימים. Lost Music Venues מציגה כ-50 חללי מוזיקה והופעות שנעלמו, מתקופה שנמתחת משנות ה-80 ועד שנות ה-2010. בין הפריטים בתערוכה אפשר למצוא צילומים, פוסטרים, כרטיסי חבר, מזכרות ופריטים נוספים מחיי הלילה של לונדון ושל סצנת המוזיקה הבריטית. התערוכה עצמה מעוצבת ברוח עולם המועדונים, כך שהביקור בה הוא לא רק מסע נוסטלגי אלא גם ניסיון להחזיר לחיים את המקומות שהיו פעם מוקדי תרבות, מוזיקה וחופש.

תאריכים: עד 30 באוקטובר

כרטיסים: הכניסה חופשית

<https://www.vam.ac.uk/>

Sex Pistols feat. Frank Carter

O2 Academy Brixton, 211 Stockwell Road, London SW9 9SL

אנרכיה בממלכה! אם כבר בלהקות של גמלאים עסקינן, אי אפשר לפסוח על אחת מלהקות הפאנק רוק הבריטיות החשובות והמשפיעות ביותר. Sex Pistols חוזרים לבמות, והפעם עם דם חדש בדמות הסולן פרנק קרטר, לצד סטיב ג'ונס, פול קוק וג'ון מוטלוק. החיבור בין חברי ההרכב המקורי לקרטר כבר הוכיח את עצמו בהופעות הקודמות, וכעת הם יוצאים לסיבוב הופעות מיוחד לציון 50 שנה לפאנק. אז גם אם אתם שומרים אמונים

הזדמנות חד-פעמית לקחת חלק בהיסטוריה של הרוק הבריטי. Deep Purple ברויאל אלברט הול

לג'וני רוטן, האחד והיחיד, וגם אם אתם פתוחים לקולות חדשים, שווה לתת להרכב הנוכחי צ'אנס. מדובר בערב שמבטיח הרבה רעש, אנרגיה ופאנק, וב-O2 Academy Brixton יש בדיוק את האווירה המתאימה לכך.

תאריך: 18 בדצמבר

מחירים: £77.40-£88.90

<https://www.academymusicgroup.com/events/sex-pistols-feat-frank-carter-tickets-ae1654362>

* ברי כהן הוא שדרן רדיו, דיג'יי ומפיק פורקאסטים לונדוני.

תיאטרון // ענת קורן

The Story

Olivier Theatre, National Theatre, South Bank, London SE1 9PX

הדרמה המסקרנת של המחזאית האמריקאית טרייסי סקוט וילסון עולה לראשונה בבריטניה. העלילה מתרחשת בעולם העיתונות

מציינים 50 שנות אנרכיה. ה-Sex Pistols מתקמקים עם דם חדש

Hay Fever

מימין: כאוס משעשע.
כריסטין ברנסקי וריצ'רד אי גרנט
Hay Fever ב

Wyndham's Theatre, Charing Cross Road,
London WC2H 0DA

קומדיית המופת של נואל קאורד חוזרת לווסט אנד בהפקה חדשה עם שני כוכבים בינלאומיים, כריסטין ברנסקי וריצ'רד אי. גרנט. ברנסקי, זוכת פרסי טוני ואמי, עושה את הופעת הבכורה שלה בווסט אנד בתפקיד ג'ודית בליס, לצד גרנט. העלילה עוקבת אחר משפחת בליס האקסצנטרית, שבני הבית שלה מזמינים בסתר אורחים שונים לסוף שבוע בבית הכפרי שלהם. כאשר כולם מגיעים, הבית הופך לזירה של פלרטוטים, אייבנות וכאוס משעשע. בחירה מצוינת למי שאוהב המור בריטי קלאסי, שנינות ומשחק משוכח. ההצגות כלולות הנגשות קוליות וכתוביות לכבדי שמיעה, וכן הנגשות לאנשים עם לקויות ראייה. מדובר באחד האירועים התרבותיים המדוברים ביותר של עונת הסתיו בווסט אנד.

תאריכים: מ' 22 בספטמבר עד 12 בדצמבר

כרטיסים: החל מ'£30

<https://www.wyndhamstheatre.co.uk/>

Jesus Christ Superstar

Theatre Royal Drury Lane, Catherine
Street, London WC2B 5JF

אופרת הרוק האגדית של אנדרו ליד וובר וטים רייס עוברת מתיאטרון הפלדיום לדרורי ליין. ההפקה עתירת האנרגיה מגיעה עם כוכב הפופ סם רייזר בתפקיד ישו, שממשיך בתפקיד לאחר הופעת הבכורה המוצלחת שלו בווסט אנד. המחזמר מתמקד בשבועות האחרונים בחייו של ישו מנקודת מבטו של יהודה איש קריות, ומשלב מוזיקת רוק, כוריאוגרפיה סוחפת ותזמורת חיה. ההפקה מעניקה לקלאסיקה הוותיקה מראה עכשווי ומרשים ומתאימה במיוחד לחובבי מחזות זמר ומוזיקת רוק.

תאריכים: מ' 16 באוקטובר עד 9 בינואר 2027

כרטיסים: החל מ'£27.50

<https://www.theatreroyaldrurylane.co.uk/>

ועוקבת אחר ארבעה עיתונאים היוצאים לחקור פרשת רצח. ככל שהם מתקרבים לאמת, הם נאלצים להתמודד עם שאלות של כוח, גזע, אתיקה עיתונאית והמחיר של חשיפת האמת. בתפקיד הראשי מככבת לטישה רייט, בהופעת הבכורה שלה בתיאטרון הלאומי, לצד צוות שחקנים מוביל. את ההפקה מביים קלינט דיר. זהו מחזה אינטנסיבי ואקטואלי שמתאים במיוחד לחובבי דרמות מתח ותיאטרון עם אמירה חברתית.

הבמאי קלינט דיר מעניק לקצב העיתונאי המהיר מעטפת בימתית מרשימה על הבמה המרכזית של האוליבייה. ההצגה מצליחה לפרק את מנגנוני הדיג'יטל והמדיה המודרניים ולשאל שאלות נוקבות על מהי האמת בעידן של שפע מידע.

תאריכים: עד 24 באוקטובר

כרטיסים: החל מ'£30

<https://www.nationaltheatre.org.uk/>

**ערב מחווה מיוחד
למתי כספי**

עם מיטב השירים, היצירות והלחנים האהובים

**מערב
מכאן**

בהשתתפות **ריקי גל**,
שותפתו הוותיקה ליצירה ולדרך המוזיקלית,
עם הזמרים והנגנים שלנו בלונדון

מנהל מוזיקלי ופסנתרן: רועי ארז
בס: אילן אביב (ישראל) • כלי נשיפה: עופר פלד
• כלי הקשה: עומר ספנסר • גיטרה: טומי בלו
זמרים: שירה קרביץ, הראל גלזר, אנה אקהרד

ערב אחד בלבד!

יום ראשון
15.11.2026

פתיחת דלתות: 19:00
תחילת הופעה: 20:00

לרכישת כרטיסים

אבי נוסבאום

מופע סטנדאפ חדש

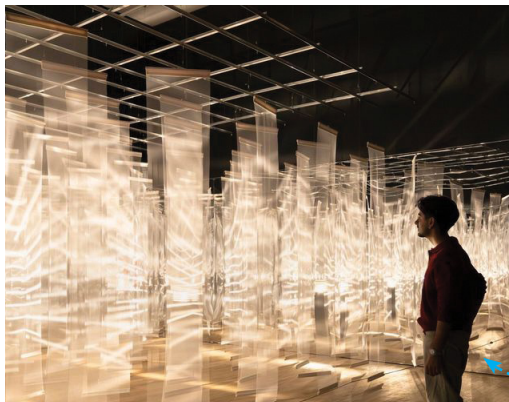
שלישי | 20.10 | לונדון

חמישי | 22.10 | מנצ'סטר

לרכישת כרטיסים
להופעה בלונדון:

מחזמר מקורי, מצחיק ומרגש
לחווית תיאטרון אלטרנטיבית.
Kimberly Akimbo

תערוכה מרהיבה, משחקית
ונגישה. Julio Le Parc

תאריכים: 3 באוקטובר עד 31 בינואר 2027
כרטיסים: £20 בימים א' עד ה', £25 בימי ו' ושבט
שעות: א' עד ה' 10:00 עד 18:00, ו' ושבט 10:00 עד 21:00
www.nationalgallery.org.uk

The 90s: Art and Fashion

Tate Britain
Millbank, London SW1P 4RG

שנות ה-90 חוזרות לתמונה בתערוכה שמביטה על העשור שבו האמנות, האופנה, המוזיקה ותרבות המועדונים הבריטית התחברו זו לזו ויצרו שפה חדשה ונועזת. התערוכה מפגישה צילום, ציור, מיצבים, אופנה וקולנוע, ומציגה עבודות של יוצרים כמו יורגן טלר, קורין דיי, דייוויד סימס, דמיאן הירסט, שרה לוקאס וינקה שוניבארה. לצד האמנים יוצגו גם עבודותיהם של מעצבי אופנה שהגדירו את התקופה, בהם ויויאן ווסטווד ואלכסנדר מקווין.

תאריכים: 8 באוקטובר עד 14 בפברואר 2027
כרטיסים: £22

שעות: א' עד ה' 10:00 עד 18:00, ו' ושבט 10:00 עד 21:00
www.tate.org.uk

Tim Walker's Fairyland: Love and Legends

National Portrait Gallery
St Martin's Place, London WC2H 0HE

הצלם הבריטי טים ווקר מזמין את המבקרים להיכנס לעולם פנטסטי של אהבה, זהות וקהילה. ווקר, שהתפרסם בשנות ה-90 בזכות סגנון צילום חלומי המושפע מאגדות וסיפורי הרפתקאות, הקדיש את חמש השנים האחרונות לצילום פעילים, אמנים, אמני במה וסופרים מהקהילה הקווירית בבריטניה ומחוצה לה. התערוכה תציג 250 פורטרטים חדשים לצד נופים ודימויים פנטסטיים, ותשלב בין צילום אופנה, פנטזיה וסיפור אישי. בין הדמויות שצולם ווקר נמצאים צ'אפל רואן, לידי גאגא, האנטר שייפר, מרים מרגוליס ופרנק אושן.

תאריכים: 9 באוקטובר עד 7 בפברואר 2027
כרטיסים: הכניסה חינם

שעות: כל יום 10:30 עד 18:00, ו' ושבט 10:30 עד 21:00
www.npg.org.uk

* כלנית היא אומנית וצלמת, מובילה סיורי בוטיק בגלריות ובבתי מכירות לאומנות בלונדון, המיועדים לקבוצות וליחידים.

המדריך

Kimberly Akimbo

Hampstead Theatre, Eton Avenue, London NW3 3EU

אחד ממחזות הזמר המוערכים של ברודווי מגיע ללונדון בבכורה האירופית שלו. "קימברלי אקימבו" זכה בחמישה פרסי טוני, בהם פרס המחזמר הטוב ביותר, ומספר את סיפורה של קימברלי, נערה בת 16 הסובלת מתסמונת גנטית נדירה שגורמת לה להזדקן בקצב מהיר פי ארבעה. בעוד היא מנסה להתמודד עם אהבה ראשונה, חברות, משפחה וחיי התיכון, קימברלי נאלצת להתמודד גם עם הידיעה שהזמן שלה יקר במיוחד. זהו מחד מר מקורי, מצחיק ומרגש, שמתאים למי שמחפש חוויה שונה מהקלאסיקות הגדולות של הווסט אנד.

תאריכים: עד 7 בנובמבר

כרטיסים: החל מ-£50

<https://www.hampsteadtheatre.com/>

תערוכות // כלנית שכנר לאופר

Julio Le Parc: Light. Colour. Action

Tate Modern
Bankside, London SE1 9TG, UK

אור, צבע, תנועה ואשליות אופטיות נפגשים בתערוכה הגדולה של האמן הארגנטינאי חוליו לה פארק, מהדמויות המרכזיות בתולדות האמנות הקינטית והאופטית. התערוכה מציגה שבעה עשורים של יצירה, ובהם מייצבים אינטראקטיביים, פסלים מוארים ועבודות גאומטריות צבעוניות.

לה פארק ביקש להפוך את הצופה לחלק פעיל ביצירה, ולכן רבות מהעבודות משתנות בהתאם לתנועה, לאור ולנקודת המבט של המבקר. התוצאה היא תערוכה מרהיבה, משחקית ונגישה גם למי שאינו חובב אמנות מושבע.

תאריכים: עד 3 במאי 2027

כרטיסים: £15

שעות: א' עד ה' 10:00 עד 18:00, ו' ושבט 10:00 עד 21:00
www.tate.org.uk

Renoir and Love

The National Gallery
Sainsbury Wing, Trafalgar Square, London WC2N 5DN

הרומנטיקה הצרפתית מגיעה ל-National Gallery בתערוכה גדולה המוקדשת לפייזר אוגוסט רנואר ולדרך שבה תיאר אהבה, חברות, תשוקה, פלירטוט וחיי חברה.

התערוכה מציגה את רנואר בשנים המרכזיות בקריירה שלו, ומפגישה את המבקרים עם זוגות מאוהבים, חברים, משפחות וסצנות מחיי היומיום בפריז. גולת הכותרת היא הציור האייקוני "הנשף במולן דה לה גאלט" משנת 1876, מאוסף מוזיאון ד'אורסיי בפריז, שיוצג בבריטניה לראשונה.

רומנטיקה צרפתית במיטתה.
רנואר בנשינון גלרי

לקוראי עלונדון וללקוחותינו היקרים,
בפתח שנת תשפ"ז, בנק מזרחי-טפחות – סניף לונדון
שמח לברך את לקוחותינו וגאה להמשיך ולהעניק לקהילה
הישראלית והיהודית בבריטניה מעטפת בנקאית מקצועית
בתחומי ההתמחות השונים בסניף.

אנו מאחלים לכם ולבני משפחותיכם שנת בריאות איתנה,
שגשוג, יציבות פיננסית והצלחה בכל תחומי העשייה.
מי ייתן והשנה הקרובה תביא עמה בשורות טובות, שלום ושקט.

חג שמח ושנה טובה!

**UMTB London branch, 30 Old Broad Street,
London EC2N 1HQ**

T: 020 7448 0600 | F: 020 7448 0610

umb.main@umtb.co.uk | www.umtb.co.uk

Authorised and regulated by the Bank of Israel, Authorised by the Prudential Regulation. Subject to regulation by the Financial Conduct Authority and limited regulation by the Prudential Regulation Authority. Authority Details about the extent of our regulation by the Prudential Regulation Authority are available on request.

MIZRAHI TEFAHOT

טענעם ישראלי אבייתי

SUN-THURS 11³⁰-23⁰⁰*
SATURDAY 21³⁰-01⁰⁰

*WE'RE OPEN UNTIL 00:00 ON SUNDAYS & THURSDAYS

 KOSHER FEDERATION

BRACHA

WWW.BRACHA.LONDON

118 GOLDERS GREEN RD
LONDON NW11 8HB